

Bárovácké příběhy

DEVÍTKA JE SKVĚLÁ,
ŘÍKALI.



Anežka Eline van Heusden, 9. B

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2020/2021**



To se mi stalo poprvé

Hmyz jsem vždy vnímal jako předmět svého přírodovědného bádání než jako zdroj možných zdravotních komplikací. Při výpravách do přírody jsem byl mnohdy poštípán komáry, ale nikdy jsem neměl ani vážnou kožní reakci.

Rád se procházím bos po čerstvě posečené trávě, a tak tomu nebylo jinak ani o letošních prázdninách. Několikrát mne maminka upozorňovala na to, že mne může bodnout včela nebo vosa, ale to mne nepřesvědčilo. Nikdy jsem totiž žádné bodnutí nezažil, a tak jsem neměl pocit, že bych se měl bát.

Jednou odpoledne jsem vyrazil bos na zahradu. Bylo krásné slunečné odpoledne a já si naplánoval čtení na zahradě. Nesl jsem si svou oblíbenou knížku a těšil se, že se projdu po krátce stríženém trávníku, ostatně jako vždy. Na zahradě mám ve stínu malý dřevěný stolek a židli. Ideální místo ke čtení!

Najednou mi nohou projela ostrá bolest, kterou jsem ještě nezažil. Vůbec jsem netušil, co se mohlo stát. „Au, au, to to bolí!“ křičel jsem z plných plic a chytil se instinktivně za nohu. Prohlížel jsem si chodidlo, ale nic jsem zprvu neviděl. Při podrobném zkoumání jsem zjistil, že chodidlo mám nezvykle bílé a zhruba uprostřed je červená tečka a v ní cosi je.

„To je žihadlo, musíme ho vyndat, bodla tě včela,“ řekla mi maminka, která slyšela můj výkřik a mezitím přiběhla na zahradu. Bál jsem se další bolesti, ale naštěstí vytažení žihadla bylo rychlé. Bohužel noha mi začala otékat, a tak jsem skončil doma se studeným obkladem. Musel jsem oželeť i jízdu na kole a naplánovaný výlet k rybníkům.



Díky této zkušenosti už nosím na zahradu boty a vůbec jsem pozornější. Už vím, jak včelí bodnutí bolí, a nerad bych si tento negativní zážitek zopakoval.

Adam Zemek, 9. A

*Michaela Adamová, Matěj Kalenský,
Helena Macáková, Veronika Novotná,
Aneta Tychtlová, 6. B*



*Filip Klepsatel, Jaroslav Mládek,
Jan Pícha, Matyáš Roučka, 6. B*

My summer holidays

My summer holidays last year weren't the best. We didn't spend the summer holidays as usually because there were various restrictions of the Covid-19. We didn't travel, we didn't visit mysterious castles, we didn't spend time in swimming pools with great water slides.

My parents went to work during the whole holidays and I was often alone at home. Still I tried to enjoy every minute on weekdays. I read books, played PC games, *watched films and serials*, practised juggling and parkour jumps. Sometimes I worked in our garden. My parents and I often played board games or we talked together.

Just at weekends we sometimes went to the cottage to see my grandmother or we went on a short trip to the countryside. The best part of the summer holidays for me was camping in our garden. We made a campfire and roasted bread over the fire.

Ondřej Lukáš, 6. A



Karolína Juhásová, 6. A



Adam Janoušek, Šimon Sklenář, 6. A



Eliška Nováčková, Šárka
Ulmanová, Viktorie Lišková, 6. A

Last summer holiday

Last summer holiday was very good. First week we visited my grandma. She has cottage in Rimov. There were my cousins and uncle too. Next two weeks we were on holiday with my parents and sister. We visited many beautiful places in the Czech Republic. We were for example in Karlovy Vary, on Říp and on Ještěd. We went by ^{our} caravan. Sometimes we slept in campside and sometimes in some town. First week in August I was in summer English camp with my classmates and teacher Daniel. It was in Tíbor and it was good. Later we were with my grandma again. We did many trips around. I think it was very good holiday.

Viktorie Lišková, 6. A

Zážitky z prázdnin, pravda i fantazie

V létě o prázdninách jsem byla na tanečním táboře s kamarádkami. Tancovaly jsme úplně všude, na pláži, u rybníka, na skále, v jeskyni, na mostě, na střeše... Jely jsme na výlet, i tam jsme tancovaly od rána do večera. Dokonce jsme tam i stanovaly. V jednu chvíli na mě někdo sáhl zezadu. Když jsem se otočila, stály za mnou tři mumie. Z lesa přicházely další a další, chtěla jsem zaječet, ale mumie mi dala chladnou ruku na ústa. Pak jsem si všimla, že jsou kamarádky pryč! Myslela jsem, že je mumie unesly, ale zatáhla jsem za obvaz jedné mumie. Masky spadla na zem. „Překvapení!“ zaječely dívky. „Všechno nejlepší k narozeninám.“ „Já jsem se tak lekla, to už mi nikdy nedělejte.“ Tak jsme si výlet užily, hlavně s mumiemi a mámi narozeninami.

Nela Ondráčková, 4. A

Dopis v lahvi

Moje milované moře, věřím, že najdeš člověka, kterému pomůžeš jako mě tenkrát. Do této lahve dávám čarovný kamínek. Našla jsem ho na břehu moře v Anglii, když jsem byla smutná. Třpytil se ve vodě. Držela jsem ho v dlani a přála jsem si, abych se mohla vrátit do svého rodného domova. Přestěhovali jsme se z Itálie do Anglie, protože tatínek dostal novou práci. Chyběli mi moji kamarádi, moje babička a její zvířata, náš dům s velkou zahradou. Bylo mi smutno víc a víc. V Anglii jsme byli 5 let. Potom, co jsem našla tento kamínek a vyslovila přání, se mi vše splnilo. Tatínek se musel vrátit zpět do práce tady domů, do Itálie. Radostí jsem nemohla ani mluvit. Teď sedím na pláži a jsem šťastná. Zpátky v našem městečku, u své babičky a se svými kamarády. Věřím, že za to mohl čarovný kamínek. Chtěla bych, aby pomohl dalšímu člověku, a proto ti ho, moře, vracím. Děkuji ti. Lisa Corsini

Aneta Chromá, 4. A

Dopis v lahvi

Ahoj kdokoliv.

Jmenuji se Mia. Žiji u australského města Sydney. Ve škole jsme dostali zajímavý úkol. Napsat dopis a uložit ho do lahve. Dnes je 27. března 2011. Mám napsat něco o sobě. Je mi 10 let a žiji na farmě. Máme hodně zvířat, hlavně stádo krav. Celá rodina se o ně musí starat. U nás v Austrálii je hodně teplo. Proto mám moc ráda výlety k moři. Nikdy jsem ale nebyla v jiné zemi. Proto bych byla ráda, aby ten, kdo dopis najde, napsal něco o sobě a své zemi. Tedy jestli lahev dopluje daleko. Příkládám svoji adresu a těším se na odpověď. Mia ☺

Eliška Jančíková, 4. A



Martina Kůsová, 7. B



Luu Ly Ninh Thi, 8. A



Ondřej Nečil, 9. A

Dopis v lahvi

Jednoho dne jsme se šli s celou rodinou koupat do moře a hrát volejbal. Když jsem se procházel po pláži, zahlédl jsem láhev, ale ne prázdnou, naopak, byl v ní vzkaz. Bohužel ji zahlédla i sestra Nela a dohadovali jsme se o ni, kdo ji otevře a nahlédne dovnitř. Nakonec jsme se dohodli, že to jako sourozenci uděláme společně. Vzkaz v lahvi:

1.11. 2005 Dobrý den, jsem Eduard Neuman, je mi 11 let, nacházím se v New Yorku. Posílám vzkaz na zkoušku, protože se chci dozvědět, jak dlouho tento vzkaz popluje po moři a kde se najde. Prosím toho, kdo ho najde, aby mě kontaktoval na čísle ... S přátelským pozdravem Eduard.

Po přečtení jsme Eduardovi zavolali. Dozvěděli jsme se, že mu je 25 let. Potom jsme to ukázali mamce a řekli jí, že chceme také napsat vzkaz v lahvi. Už je vhozen do moře v místech španělských útesů a jsme zvědaví, kdo ho najde.

Patrik Permedla, 4. A

Dopis v lahvi

Dopis byl psaný na starobylém papíře. Okraje byly nažloutlé a téměř se rozpadaly. Představovala jsem si, že dopis psal někdo před mnoha lety inkoustem a husím brkem. Chvilí jsem na papír nevěřícně dívala a snažila jsem se rozluštit, co obsahuje. Byla to starodávná mapa pro mě neznámého ostrova. Běžela jsem s mapou rychle za rodiči. Tatínek vzal do ruky mapu a zjišťoval polohu ostrova podle současné mapy. Ostrov ležel necelých 40 km vzdušnou čarou od pevniny. Ale název se poněkud pozměnil. Na mapě byly zobrazeny všechny cesty, stromy a skály. Všichni jsme se rozhodli, že si uděláme výlet. Druhý den jsme si vypůjčili motorový člun a vyjeli na výpravu. Asi po hodině jsme dorazili na malý ostrůvek. Vypadalo to tam úplně stejně jako na mapě. Krásná příroda a spousta skal dodávaly ostrovu příjemnou atmosféru. Navštívili jsme malý obchůdek se suvenýry, kde prodával moc milý prodavač. A k našemu překvapení, kromě mušlí a barevných kamínků, také mapu ostrova v lahvi ☺.

Barbora Součková, 4. A

Dopis v lahvi

Dopis v lahvi byl takový: Kupte si zbrusu novou trampolínu! Dva a půl metru! Jen za 5 000 Kč! Jen tento měsíc! Kupte nyní! www.skakanda.cz

„Asi ho napsal nějaký obchodník.“ „Nebo podvodník!“ řekl Viktor. „Ale proč?“ vrtalo mi hlavou. „Třeba kvůli popularitě,“ namítl Viktor. „Chodit tam stejně nebudeme a rodičům to neukážeme,“ řekl Viktor, vyrval mi lahev z ruky a hodil ji zpátky do moře.

Vendula Včeláková, 4. A



Magdalena Pufferová, 4. A



Patrik Permedla, 4. A

Jak jsem potkal anděla...

Náš čtyřnohý anděl

Jednoho dne jsme si vzali psa z útulku. Pokaždé, když se na něj podívám, připomíná mi trochu anděla. Jmenuje se Max a je celý bílo zrzavý. Už mu narostlo hodně chlupů. Je velmi kamarádký a chodí mě vždy ráno budit. Mám ho rád jako svoje rodiče. Když je hodně ospalý a jde mě vzbudit, zaleze si ke mně pod peřinu a hřeje mě jako opravdový anděl. Máme se oba rádi. Když přijdu třeba od táty po dvou nocích, je velice rád. Skáče na mě a olizuje mě. Také si myslím, že to nebyla náhoda, že jsme si vzali takového hodného psa. Myslím, že byl poslán shora. Max je můj opravdový anděl!



Matěj Turek, 9. A

Teodor Kraus, 4. A

Jak jsem potkal anděla

Anděla jsem potkal ve snu, když jsem byl s tátou a malou sestrou. Seděl na okně a na tváři měl velký úsměv. Začali jsme si povídat o tom, co rádi děláme a jak oba milujeme fotbal. Otevřel svá velká křídla a vzal mě na svá záda. Letěli jsme spolu do nebe, kde jsme si zahráli fotbal s andělským míčem. Moc jsem si to užil, ale anděl mě pak musel vrátit zpátky domů. Letěli jsme rychle přes celé nebe. Viděl jsem celý svět shora a bylo to krásné. Škoda, že to byl sen.

Milan Tienes, 4. A

Když jsem potkal anděla

Jednoho rána jsem se vzbudil a šel jsem na online hodinu. Seděl jsem u stolu a učil se. Byl jsem strašně unavený a najednou jsem uviděl anděla. Byla to moje babička. Přinesla mi snídani. Zničehonic se tu objevila. Odešla pak dolů a dívala se na televizi. Snědl jsem snídani. Doučil jsem se a šel jsem ji obejmout. „Babičko!“ Řekl jsem: „Mám tě rád, babi!“ Babička je můj anděl, jen nemá křídla.

Patrik Janák, 4. A



Ondřej Lukáš, 6. A



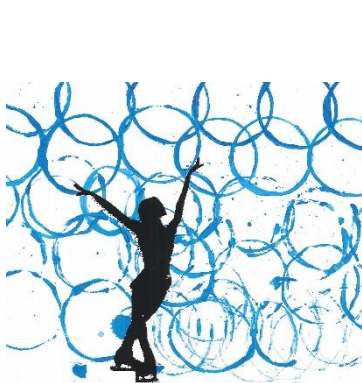
Jana Rybecká, 2. B



Matouš Fiala, 2. B



Jiří Valenta, 2. B



Jiří Valenta, 2. B



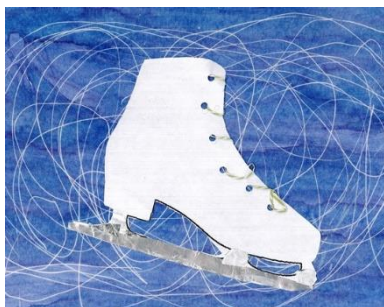
Veronika Típková, 2. B



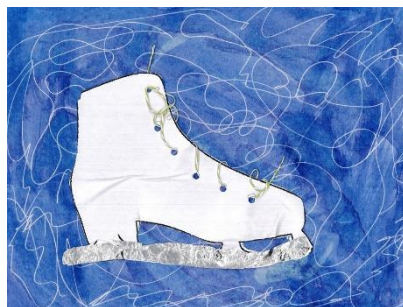
Denisa Lavičková, 2. B



Bao Han Tran, 2. B



Vanesa Skalkošová, 2. B



Josef Kučera, 2. B



Bao Han Tran, 2. B



Denisa Lavičková, 2. B



Veronika Tipplová, 2. B



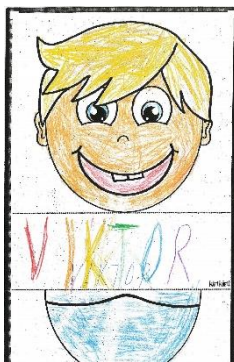
Bao Han Tran, 2. B



Denisa Lavičková, 2. B



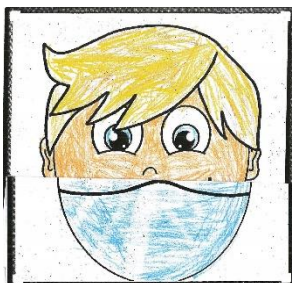
Veronika Tipplová, 2. B



Viktor Včelák, 2. B



Šimon Hadrava, 2. B



Viktor Včelák, 2. B



Šimon Hadrava, 2. B

Pohádka s čísly: 1, 3, 4, 7, 99

Moje pohádka

Byla jednou **jedna** restaurace U Křupavého kraba. Pracovali tam **tři** kamarádi: Spongebob, Sépiák a pan Krabs. **Čtvrtý** kamarád Patrik U Křupavého kraba nepracoval. Pracovali celých **sedm** dní bez volna. Za odměnu dostali **devadesát devět** dní volna a odjeli na dovolenou. Zažili spolu spoustu zábavy.

Matěj Filištejn, 4. A

O králi

Za devatero horami a devatero řekami žil **jeden** král. Jmenoval se Vilém **čtvrtý**. Ve velkém království s ním žily **tři** dcery: Alžbětka, Viktorie a Hedvika. Jednoho dne požádal pan král své dcery, aby mu zazpívaly tolik písní pro radost, kolik jich znají. Alžbětka zazpívala jednu písničku, Viktorie dokázala zazpívat pět písní. Nejmladší dcera Hedvika zazpívala panu králi dokonce **sedm** písní. Pan král měl takovou radost, že nechal sepsat všechny písně pro radost z celého kraje a bylo jich neuvěřitelných **devadesát devět**.

Barbora Součková, 4. A

Robot a 7 nepřátel

Jednoho dne šel robot do obchodu, koupil tam **1** šroub. Když se vracel, **4** další šrouby mu vypadly. Napadli ho 4 nepřátelé a k nim se přidali další **3**. Dohromady jich bylo **7**. Nepřátelé mu vzali **99** šroubů a robot zůstal ležet na zemi. Naštěstí robota uviděli hodní lidé a koupili všechny potřebné šrouby a robota tak zachránili.

Milan Tienes, 4. A



*Karolína Vnenčáková, Vendula Včeláková,
Johana Urbanová, Aneta Chromá, 4. A*



*Mája Richtrová, Magdalena Pufferová,
Jindřich Jakeš, Eliška Jančíková, 4. A*

Mamka

Moje maminka je jako květinka,
oči má zelené, řasami roubené.

Maminka má krásný hlas,
poslouchám ji zas a zas.
Maminka má krásné uši,
když se na ni dívám, moc jí to sluší.

Maminka má hnědé vlasy,
září leskem plným krásy.
Marian Štádlr, 4. B

Maminka

Moje máma dobře vaří,
úsměv při tom má na tváři,
Když to všechno spořádáme,
na výlet se spolu dáme.

Oči má jak oříšky,
ráda šplhá do výšky.
Chrní jako zabítá,
když pustíme si Hobita.
Hedvika Šustková, 4. B

Maminka

Máma, ta má krásné oči,
když jí do nich plamen skočí.
Když se na mě usměje,
na světě pak krásně je.
Jsou jako dvě pomněnky,
oči mojí maměinky.
Máma, ta má dlouhé vlasy,
zlaté, jsou tak plné krásy!
Nicola Burková, 4. B



Maminka

Veronika, Verča, paní Vávrová,
to jsou její jména doslova.

Hrát si mě moc nebaví,
o zábavě mám jiné představy.

Ale pro ni si chvilíčku udělám,
s rýmovačem na to nejsem sám.

Pro její úsměv a pohlázení,
pokusím se i o umění.

Nebude sice stát za zmínku,
ale je to pro moji maminku.
Šimon Vávra, 4. B

Maminka

Moje mamka, ta má vlasy
jako čerstvé jarní klasy,
když se na mě usměje,
mír na světě zase je.

I když zlobím malinko,
máš mě ráda, maminko!
Všechno skvěle zvládá,
lásku k tomu dává.
Ladislav Novotný, 4. B

Maminka

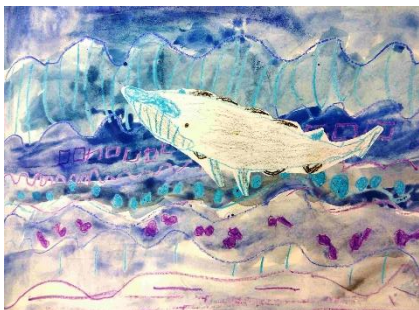
Oči mojí maminky,
jsou jako dva kamínky,
na dně čisté studánky,
na kraji lesní pěšinky.

Má maminka milá je
a velmi mě miluje,
když ji večer pohladím,
dá mi pusku, to já vím.
Albert Bartoloměj Muzika, 4. B

Eliška Jančíková, 4. A



Jindřich Jakeš, Nela Ondráčková, Josef Brom, Sára Suchánková, 4. A – velryby



Výhody a nevýhody vzdělávání doma

Na vzdělávání doma se hledají výhody dosti obtížně, Třeba můžeme jít spát, kdy chceme nebo jít ven. Pro většinu je to opravdu mnohem jednodušší než ve škole. Přeci jenom test doma bez dozoru by na jedničku nenapsal jen úplný hlupák. Avšak nevýhod je pro řadu dětí více.

Nevýhody se budou hledat mnohem lépe. Ano, sice testy se píšou jednoduše, ale učení...to je jiná. Osobně neznám člověka, který by se za tu dobu doma učil opravdu 6 hodin. Také ne všichni v této „online“ době měli přístup k internetu.

Vzdělávání doma může mít hodně příčin. Dnes světová pandemie, zítra, kdo ví? Myslela jsem, že to bude na chvíli, což z daleka nebylo. Škola musela být, abychom úplně neotupěli a zůstali, v rámci možností, ve cviku.

Mnoho spolužáků i dalších lidí v mém věku si myslí (*samozejmě jejich názor*), že by bylo fajn zůstat doma (*asi stihli otupět za tu dobu*), ale proč? Protože se jim líbí nic nedělat? Žádná snaha. I když chtějí jít na dobrou střední, myslí si, že se nemusí učit, ale tak co...jejich názor.

Celá tato záležitost kolem výuky na dálku se mi líbila. Jsem člověk, který rád spí a toto bylo ideální. Nikdy bych si to ale nechtěla zopakovat. Učitelů se nemůžeme zeptat bez sekavého zvuku. Na rozdíl od ostatních bych raději seděla ve škole a měla stále dokola český jazyk a matematiku. Ale co, je to jenom můj názor.

Sára Mrázová, 9. B, září 2020

Distanční výuka

Michaela Adamová, 6. B

Co se mi líbí na distanční výuce?

Mohu se vyspat. Máme na úkoly hodně času. Není moc hodin. Mohu o hodině jíst a nemusíme mít zapnuté kamery.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Není moc hodin. A jinak nic.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi přátelé. Chybí mi výuka ve škole.

Laura Machová, 6. B

Co se mi líbí na distanční výuce?

Mohu si více užít svého psa a rodinu. Skoro vždycky chodím spát později.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Že nám paní učitelka vůbec dovoluje chodit odevzdávat čtenářské deníky do školy. A to, že paní učitelka učí některé online hodiny ze školy.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Nejvíce mi chybí moji kamarádi. A některé učitelé. A také lavice.

Helena Macáková, 6. B

Co se mi líbí na distanční výuce?

Je méně hodin. Můžeme stávat později a je sranda. Mohu si aspoň pořádně uklidit pokoj, pomáhám více rodičům.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Mohu být více s rodinou, mohu si častěji hrát s pejskem.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Nemohu se vidět s kamarády. Je mi smutno po paní učitelce. Chybí mi naše sranda s kamarády. Už bych chtěla do školy.



Tobias Vrábek, 2. B



Magdaléna Černá, 8. A



Nela Hofbauerová, 9. A

Ludmila Čapková, 6. B

Co se mi líbí na distanční výuce?

Na distanční výuce se mi líbí, že si vyzkoušíme, jaké to je učit se online. Kdyby se ještě někdy stalo, že se budeme učit online, už budeme vědět, jaké to je a budeme na to už částečně připraveni.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Oceňuji, že mohu vstávat později než normálně. Také oceňuji, že učitelé nejsou tak přísní ve známkování jako normálně.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi hlavně pohyb, kamarádi a osobní kontakt.



Viktor Vatssek, 2. B

Johana Štindlová, 6. B

Co se mi líbí na distanční výuce?

Oproti minulému roku se distanční výuka změnila, např.: máme online hodiny, pracujeme přes Teamsy. Naučíme se více pracovat s počítačem. Jinak raději chodím do školy. Učitelé nám látku více vysvětlí.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Za mě v tom moc výhod tedy nevidím, ale nějaké se najdou. Například máme více času na své koníčky.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi hlavně kamarádi a tělocvik, protože teď, v této době, toho nikdo moc nezacvičí. Celý den sedíme u počítače a většinou se ani ven nedostaneme.

Eliška Nováčková, 6. A

Co se mi líbí na distanční výuce?

Na distanční výuce se mi líbí, že nemusím vsávat brzy a mohu tam jít klidně i v pyžamu. Také se mi líbí, že když se učím doma, mám pohodlnou židli nebo mohu ležet v posteli. A také mohu o hodinách jíst a pít.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Oceňuji to, že kdybychom chodili do školy, museli bychom nosit roušky nebo respirátory a když jsme doma, mohu normálně dýchat, protože když nosím roušky dlouho, motá se mi hlava.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi kolektiv a kamarádi, společné přestávky. Chybí mi ranní vstávání, sice jsem to neměla moc ráda, ale teď mi začíná chybět návyk na brzké vstávání. Měla jsem ráda, když jsem se probudila brzy. Chybí mi málo učení, přišlo mi totiž, že když jsme byli ve škole, stihli jsme toho mnohem méně, než kolik úkolů dostáváme teď.



Veronika Vorličková, 7. B

Štěpánka Pittnerová, 6. A

Co se mi líbí na distanční výuce?

Máme méně online hodin. Máme delší přestávky. Mohu víc chodit na zahradu. Nemusím při výuce nosit roušku. Mohu trávit víc času se svým králíčkem.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Mohu vstávat déle. Mám více času. Mohu si déle číst.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi kamarádi. Chybí mi Carmína. Nemohu do knihovny. Nemohu chodit na hodiny klarinetu, ale musím ho mít online.

Markéta Šustková, 6. A

Co se mi líbí na distanční výuce?

Líbí se mi, že nemusím moc brzy vstávat, protože hodiny máme většinou až později. A také to, že když na hodině něco nestihneme, můžeme si to dodělat ne pod takovým tlakem (nemáme na to jen 10 min. přestávky).

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Oceňuji to, že máme víc času na našeho pejska. Doma nám zároveň vaří babička, takže máme nejlepší školní jídelnu na světě.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi toho spousta. Nejvíc samozřejmě kamarádi, ale i učitelé. Taky to, že ve škole máme mnohem méně úkolů a je nám víc vysvětlena látka.

Tereza Ladániová, 6. C

Co se mi líbí na distanční výuce?

Na distanční výuce se mi líbí, že nemusíme vstávat příliš brzo. Líbí se mi, když se nestihnu nasnídat, najím se před začátkem hodiny, abych nemusela jíst při hodině. Doma nemusíme nosit roušky. Líbí se mi, že máme ve středu čas na úkoly, že máme zkrácené vyučování, takže si stihnu napsat úkoly i po výuce. Když jdu ze školy, musím dojít domu a pak si úkoly teprve napsat.

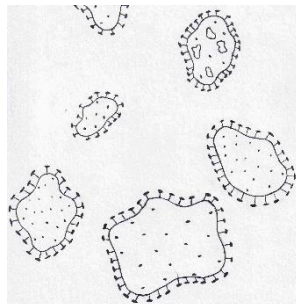
Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Oceňuji to, že máme více času na úkoly. Když jsem trochu nachlazená, doma se teple obleču a sednu si a mohu se učit s ostatními. Nemusím nosit kalhoty, mohu si doma obléct své oblíbené legíny. Když si něco zapomenou připravit, jenom si rychle dojdu pro sešit a nemusím se omlouvat, že jsem něco zapomněla. Nemusím nosit těžkou aktovku.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi kamarádi. Chybí mi paní učitelky nebo pan učitel a naše třída. Chybí mi škola a naše paní asistentka.

Aneta Tychtlová, 6. B



Kristýna Bazalová, 6. C

Co se mi líbí na distanční výuce?

Na distanční výuce se mi líbí, že nemusím tak brzo vstávat. A také, že jsem více v klidu, jsem doma s domácími mazlíčky.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Oceňuji to, že nemusím dojíždět autobusem do školy a mačkat se uvnitř se všemi lidmi.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Určitě mi moc chybí, že se nepotkávám s kamarádkami a také mi vadí, že nikam nemohu jet. Nemůžeme s rodiči nikam na výlet. Nemůžeme jet ani na naši chalupu, protože je v jiném okrese.

Natálie Škrnová, 6. C

Co se mi líbí na distanční výuce?

Mám více volného času. Někdy mi přijde, že mám větší klid na domácí úkoly. Stíhám více věcí.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Oceňuji všechny, kteří se z toho ještě nezbláznili.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Nejvíce mi chybí kamarádi, volání přes mobil mi to nevyhradí. Neuziji si během distanční výuky tolik zábavy jako ve škole.



Denisa Lavičková, 2. B

Anna Scharf, 7. A

Co se mi líbí na distanční výuce?

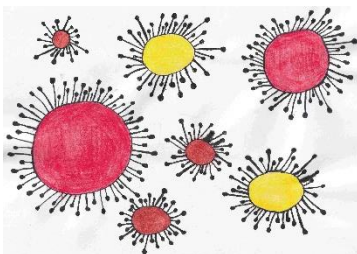
Na distanční výuce se mi líbí to, že nám výuka končí dříve než obvykle. Líbí se mi, že mohu dělat všechno ze školy v pohodlí domova. Mám tak větší čas na rodinu a přátele.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

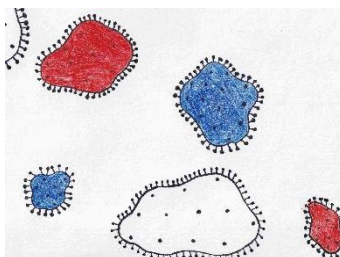
Na začátku se mi líbilo to, jak jsem mohla být doma a nevstávat do školy. Bohužel to nerada říkám, ale už bych ráda vrátila do školy, protože mi chybí spolužáci.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi spousta mých kamarádů ze školy. Chybí mi normální život jako byl předtím. Naše třídní přestávky mi také hodně chybí. Ráda bych začala znova cestovat.



Helena Macáková, 6. B



Michaela Adamová, 6. B

Gia Bao Hoang, 8. A

Co se mi líbí na distanční výuce?

Líbí se mi, že máme zkrácenou výuku, díky tomu mohu vstávat později. Odpadá mi povinnost se ráno převlékat, mohu se na hodinu připojit v tom, v čem jsem vstal. Během distanční výuky mám více volného času.

Co oceňuji na době, kdy jsou školy uzavřené?

Jak jsem psal u minulé otázky, mohu se soustředit na věci, které mě baví. Naučil jsem se něco nového a také udělal věci, které jsem dlouho odkládal.

Co mi chybí, když nemohu jít do školy?

Chybí mi kontakt se spolužáky. A asi jako všem – pomoc od učitelů. Při distanční výuce je mnohem složitější pochopit látku a také naše možnosti jsou omezenější.



Anežka Eline van Heusden, 9. B



Barbora Ježková, 9. A

Moje karanténa

Tento i minulý rok byl přímo katastrofa. Na začátku karantény jsem si říkala, že to bude super být doma měsíc a najednou se z toho vyklubal skoro rok. Během karantény jsem ztratila téměř všechny zájem o své koníčky a vůbec zájem o školu. Mnoho předmětů jsem nechápala. Ke konci této příšerné izolace jsem se těšila do školy na svoje spolužáky. Už je to lepší, protože tady ve škole dávám větší pozor a více vše chápu. Doufám, že se to už nikdy nevrátí.

Anna Scharf, 7. A

Zvláštní školní rok

Dnes jsem v 7. třídě a je rok 2021. Koronavirus začal v roce 2020. Byli jsme doma už v 6. třídě. A bohužel to neskončilo! I teď v 7. třídě je covid, asi 6 měsíců jsme měli distanční výuku. Nikdo neví, kdy toto divné období vymizí. Doufám, že tentokrát strávíme ve škole více času než minulý rok. Snad můj 8. ročník bude zase normální!

Julie Doležalová, 7. A

Mimořádná situace

Do školy je návrat nutný,
střet s pětkami je u mě nevyhnutelný.
O karanténě to byla nuda,
teď je to ale fuška si všechny známky opravit,
lepší je se za ministra zdravotnictví prosadit.

Jakub Putnar, 7. A

Koronavirus

Když koronavirus přišel k nám,
žádná radost, povím vám.
Pak zavření škol, jak je vida,
bylo ze začátku docela prima.

Každý čekal, že tak za 14 dní
budeme moct do školy zase v klidu jít.
Bohužel tato situace prozatím neměla řešení
a my jsme si šli do školy pouze pro vysvědčení.

Na podzim asi tak na dva měsíce
měli jsme zpět své lavice.
Potom opět on-line výuka,
kdy byla dost těžká třeba fyzika.

Teď zpátky do školy,
psát nejen testy a úkoly.

Laura Votřelová, 7. A

Výuka

Ta distanční výuka,
to jsou ale hrozný muka.
Raději na buchtu si zadělám,
než abych musel dělat to, co mám.

Ale teď už zase prezenčně,
můj průměr letí dolů, konečně.
To je dobrý, říkám si,
na to, že jsem se flákal, pískám si.

Alois Turek, 7. A

COVID

Půl roku jsme doma byli
a nikam jsme nechodili.
Do školy nás zase pustili
a všechno otevřeli.
On-line výuka nás nebavila,
všechny nás zázračně opustila.
*Natálie Doležalová,
Simona Lavičková, 7. A*

Škola

V osm ráno přijdeme,
do lavic si sedneme.
Připravíme učení,
pak se ozve zvonění.

Pár hodin se učíme,
na oběd se těšíme.
Před jídlem si ruce umyjeme,
bakterie tím tak zabijeme.

Po schodech pak jdeme dolů,
čeká na nás spousta úkolů.
Doma se na testy učíme,
protože chceme jedničky jedine.

Potom sladce usneme,
zase vstávat budeme.
Takhle je to každý den,
od pondělí do pátku,
v sobotu a v neděli
máme dlouhou přestávku.

*Anna Čejková,
Tobiáš Richtr, 7. A*



Laura Machová, 6. B

Neobvyklý školní rok

Prázdniny nám skončily,
do školy jsme jeden měsíc chodili.
A když tak chodíme,
v rozhlase se dozvíme,
že na nedohlednou dobu se jen tak neuvídíme.

Distanční výuku máme,
ale moc si nepovídáme.
Po pěti měsících se do školy vracíme
a na spolužáky se těšíme.

Stanislava Prokešová, 7. A

COVID-19

Covid, covid, covid,
nemohli jsme na lyžařský pobyt.
Měli jsme být jen týden doma,
nakonec z toho byla roková pohroma.

Naše mysl věří,
že vše, co nám covid vzal,
se opět vrátí
a on nám již pokoj dal.

*Francesca Marie Podruhová,
Klára Chmátalová, 7. A*



Matyáš Roučka, 6. B



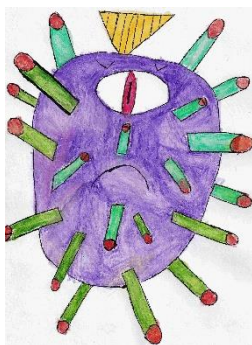
Adéla Jindrová, 6. A



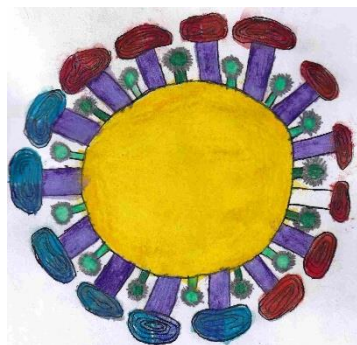
Tereza Vazačová, 7. B



Vojtěch Němec, 6. B



Michal Šustr, 6. B



Veronika Novotná, 6. B

Černá věž

Černá věž je jasná dominanta města. Je to goticko-renesanční zvonice patřící ke katedrále sv. Mikuláše. Byla vystavena v druhé polovině 16. století italskými architekty. Po dostavění ji navštívil sám císař Rudolf II. Zajímavostí je, že nad jižním oknem pod ciferníkem je ukazatel měsíčních fází, tzv. malý orloj. Název Černá věž se uchytil až v 19. století, kdysi se jí říkalo Bílá věž. Je to neznámější zvonice v České republice.

Jan Urban, 7. A

Ta naše povaha česká

Jaká je vlastně ta typická česká povaha? Když nad tím zauvažuji, jsme národ „frflaů, závistivců a nespokojenců“, ale najde se v nás i něco dobrého.

Tak začneme třeba Vám všem velmi dobře známým pojmem „zlaté české ručičky“. Co si pod tím představit? Třeba že jsme zruční, pracovití a nápadití. Dokážeme si leccos vyrobit z materiálů, které máme k dispozici. Například když na jaře chyběly roušky, zvládli jsme si je ušít sami. Jako národ dokážeme hodně věcí vymyslet, máme dobré nápady, ale nedokážeme si je prosadit či zrealizovat. Nedotáhneme věc do konce a spíše razíme cestu ostatním.

Když se podíváme zpět do historie, víme, že jsme většinou byli národem žijícím pod nadvládou jiného národa. A myslím, že se to na nás podepsalo. Kvůli tomu jsme neprůbojní, přizpůsobiví a nedokážeme se za sebe bít. Ale zase na druhou stranu jsme národem hrdým. Jsme hrdí na svou zemi, kulturu a památky, na svůj jazyk a na své osobnosti.

Vůbec největší, a zároveň nejhorší, vlastností české povahy je již zmíněná nespokojenost. Víte, začala jsem si toho všimnout již od jara, kdy propukl „světově známý nešvar“ zvaný coronavirus. A co se nestalo? Začala všeobecná nespokojenost. Byli jsme nuceni být dlouhodobě doma a nelíbilo se nám to. Pak nás v létě vypustili na svobodu a zase se nám to nelíbilo. Potom nás znovu zavřeli doma a pro změnu je to špatně. My ovšem dokážeme být nespokojení i kvůli obyčejným věcem jako je počasí. Když svítí slunce, je moc vedro. V zimě je zase moc zima! Víme my vlastně, co vůbec chceme?

Co říci závěrem? Když bychom se optali cizinců a turistů, co jim řekne slovo Čech, nejspíše by nám odpověděli pivo a černý humor. Řekla bych, že to sedí.

Nela Hofbauerová, 9. A



Ondřej Nečil, 9. A



Diana Urbanová, 9. A



Ema Ingvortová, 9. A

Věci, bez kterých bych se neobešel

Každý člověk má své věci, bez kterých se neobejde. Takové věci mám také. Myslím si, že by se dalo je rozdělit na ty, které potřebujeme k životu, a ty, které nejsou nutné.

Potřebnými věcmi k životu jsou podle mého názoru jídlo, voda, hygiena, spánek atd. Tyto věci jsou pro nás nutné, protože bez nich nepřežijeme.

Podle mě mezi méně nutné věci patří zábava, sport, různé předměty, které máme rádi atd. Myslím si, že jsou to doplňky k našemu životu, které dělají náš život veselejším.

Mezi moje méně nutné věci patří sport, učení, poslouchání hudby, hraní počítačových her, pěkné oblečení, čtení knih, rodina a určitě kamarádi. Sport považuji za pěknou věc, protože je zábavný a zároveň zdravý. Poslouchání hudby je pro mě také jako zábava, nejsem na tom závislý. Počítačové hry hrají ve volném čase, když nemám co dělat. Rád nosím krásné oblečení, Také rád čtu dobrodružné knihy a encyklopedie, myslím si, že jsou dobré pro slovní zásobu. Rodina a kamarádi pro mě znamenají hodně. Jenom rodiče a kamarádi mě mohou vyslechnout, pochopit a poradit,

Myslím si, že tyto věci dělají náš život jednodušším a veselejším a bez nich by se nedalo žít. Proto říkám, že všechny věci jsou pro nás asi nutné.

Mykhailo Sandul, 9. B

Věci, bez kterých bych se neobešel

Když se zamyslím nad uvedeným tématem, říkám si, že je velice složité. Samozřejmě všichni máme základní potřeby jako je jídlo, pití a dojít si na toaletu. Ale existují i jiné potřeby, které máme každý odlišné.

Řekněme si upřímně, že dnes se jen málokdo obejde bez moderních technologií. Ani ve škole se bez nich neobejdeme, jsou nám zaslány úkoly do Bakalářů. Např. ani bez mobilního telefonu se nikdo z nás neobejde. Zvoláme si s ním, kamkoliv potřebujeme nebo se můžeme podívat do map apod.

Ale co je pro nás důležité po našich základních potřebách? Dle mého názoru každý potřebuje rodinu, přátele a lásku. Já vím, zní to jako klišé z pohádky, ale musíte uznat, že je to pravda.

Když se zamyslím, bez čeho se neobejdu já, byl by seznam poměrně dlouhý, ale na prvních místech bych řekl rodinu, přátele, peníze a školu. Člověk by si měl umět nastavit priority, které jsou bez něj důležité.

Jsou různí lidé, existují lidé, kteří mají na prvním místě peníze a kariéru. Nedomnívám se, že je to špatně, ale jakmile má ten dotýčný rodinu a prioritou jsou pro něj peníze, poté to dobře není. Celkově si myslím, že člověk potřebuje jen základní potřeby.

Ondřej Vokatý, 9. B

Věci, bez kterých bych se neobešel

Moje věci, bez kterých bych se neobešel, jsou milující rodina, přátelé, blízcí přátelé a mobil. Mobil slouží ke kontaktu se členy rodiny, kteří bydlí mimo České Budějovice.

Bez milující rodiny bych se neobešel, protože ji mám velmi rád. Bez přátel bych se neobešel, protože bez nich by člověk nezažil zážitky, které s rodinou nezažije.

A bez mobilu bych se neobešel, protože díky němu udržuji kontakt s rodinou a přáteli, se kterými se nevidám tak často, jak bych chtěl.

David Pešťák, 9. B

Věci, bez kterých bych se neobešel

Pro mě jsou věci, bez kterých se neobejdu, jen věci, které opravdu potřebuji a využívám je téměř každý, nebo každý den. Pro mě jsou důležité věci např. mobilní telefon, klíč od bytu nebo ovladač od televize. Podobných věcí je mnoho a já sám je všechny nevyjmenuji. Příkladem je i florbalová hokejka.

Můj názor je, že věci, bez kterých se neobejdeme, nemusí být nutně věci s nějakým citovým poutem. Příkladem je již zmíněný mobil. Stane se, že se ztratí, a tak se časem koupí nový. Většinou já ztrácím věci, které potřebuji nejvíce.

Občas si říkám a přemýšlím nad tím, zda jsou uvedené věci opravdu tak potřebné a nezbytné. Věci jsou věci a lidé se více a více na taková elektronická zařízení upoutávají. Já osobně jsem přibližně před dvěma týdny ztratil mobil a od té doby se cítím mnohem lépe.

Ztráta takových věcí je většinou poměrně nepříjemná. Buď kvůli hodnotě peněží, nebo citové k dané věci. Pro mě je spíše možnost první a stává se to častěji. Zná to asi každý, protože lidé si věci váží méně a více je ztrácí. Já nejsem jiný. Znamená to, že dané věci musíme kupovat stále dokola.

Můj vztah a názor k uvedeným věcem je asi takový, že jsou věci často zbytečné a my jako lidé se poměrně rozmazlujeme. Přesto tyto věci ale sám používám a má jich pravděpodobně až moc. Některé věci jsou ale i užitečné a přínosné. Je těžké poznat, co opravdu potřebujeme.

David Šindelář, 9. B

Věci, bez kterých bych se neobešel

Existuje mnoho věcí, bez kterých bych se neobešel. Každý člověk to má jinak. Dle mého názoru se ale téměř nikdo neobejde bez mobilního telefonu. Díky mobilnímu telefonu jsem neustále v kontaktu s jinými lidmi. V mém životě je mnoho věcí, bez kterých bych se neobešel.

Nejspíše se s každým shodnu, že na prvním místě bude rodina. Díky rodině mám nějaké zázemí. Díky ní mám kde bydlet, co jíst, mám nějaké oblečení a dodržuji hygienu. Nejlepší je určitě matka, bez které bych se podle mého názoru vůbec neobešel. Naučila mě mnoho věcí nezbytných pro život.

Na druhém místě v mém životě jsou přátelé a kamarádi. Každý potřebuje nějaké kamarády, kteří s ním budou v dobrém i ve zlém. Člověk si s nimi může povídat o čemkoli, např. i o věcech, o kterých se nechce bavit s rodinou a rodiči. Může s nimi podnikat různá dobrodružství a zažít s nimi i mnoho legrace.

Další věci, bez které si nedokážu představit život, jsou sociální sítě. Díky nim se dozvím mnoho nových věcí a poznám mnoho nových lidí. Domluví se s přáteli. Na světě je opravdu málo lidí, kteří nemají sociální sítě. Starší generace říkájí, že jsou ztrátou času, ale podle mě ne.

Důležitý je pro mě i sport. Mnoho mladých lidí nesportuje a sedí u počítačů nebo telefonu. Já hraju ragby, fotbal a nedokážu si představit, co bych místo toho dělal ve volném čase. Každý to má jinak, ale toto jsou moje věci, bez kterých bych se neobešel.

Christian Legdan, 9. B



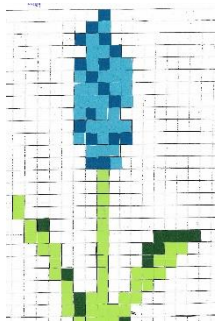
Magdalena Barde, 9. A

Věci, bez kterých bych se neobešel

V dnešní době se mnoho lidí neobejde bez mobilu. Mobil máme pro vyhledávání různých informací, událostí a všelichého. Potkávám mnoho lidí, kteří by kvůli mobilu udělali cokoli. Ale zamyslete se nad věcí, bez které se opravdu neobejdete. Máte vůbec nějakou?

Já ano. Tou věcí je moje mamka. Kdybych ji neměla, jsem ztracená, a to doslova. „Však se bez mamky obejdeš, ne?“ Ne, neobejdu, protože je moje jediná a nechci ji opustit, neboť mi dala mnoho do života. Ona je člověkem, který se o nás stará každý den. Máš vůbec ještě nějaké věci, bez kterých by ses neobešla? Napadá tě momentálně ještě něco?

Ano. Neobejdu se ani bez učení. Kdybych ho totiž neměla, nemám vůbec šanci někam se dostat. Proč zrovna učení? Učení proto, že se díky němu vzdělávám a také se učím nové věci, které využiji v budoucnu. Neříkám, že jsem plně zaujata učním, ale chci, aby ze mě něco v budoucnu bylo. Ráda totiž poznávám nové věci či události.



Denisa Lavičková, 2. B

Další věcí, bez které bych nemohla doslova žít, je hudba. Hudbu miluju. Každým dnem, každou hodinou poslouchám playlist svých oblíbených skladeb. „A jak to děláš ve škole, když nesmíte používat mobily?“ Většinou mi ještě před tím, než vstoupím do školy, hraje ve sluchátkách hudba, kterou potom mám celý den v hlavě. „Dokázala bys být týden bez hudby?“ Ne, protože jsem doslova závislá.

Samozřejmě, že mám ještě mnoho dalších věcí, bez kterých se neobejdu, ale výše uvedené jsou základem. Každý má svoje věci, bez kterých se neobejde. Nepostradatelné mohou být jakékoliv. Dokázala by ses obejít bez těchto věcí?

Terezie Kýčková, 9. B

Věci, bez kterých bych se neobešel

Věcí, bez kterých bych se neobešel, je mnoho. Ale kterou začít? Pokud se za věci počítají domov a rodina, byly by u mě na prvním místě. Možná je někomu divné, že upřednostňuji rodinu, ale já ji mám velmi rád a vím, že bych bez ní nebyl na světě rád.

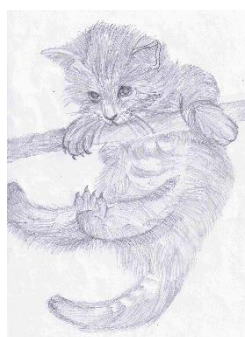
Další věcí jsou mé klávesy. Pilně na ně cvičím a pokouším se zlepšovat se. Raději bych měl klavír, protože jeho zvuk je mnohem lepší než z kláves, ale neměl bych na něj v pokoji místo.

Rád také čtu, a to zejména vědecké časopisy, např. Epochu nebo 100+1. Pokaždé se dozvím mnoho nových informací. Nechápu, proč dnešní děti nečtou. Neříkám, že všechny, ale většina. Asi raději hledí do mobilů či do počítačů. To by mě nebavilo.

Další mojí oblíbenou činností jsou procházky. Nejraději se procházím v přírodě či v lese. Baví mě sbírat houby, pozorovat krajinu a dýchat čerstvý vzduch. Dle mého názoru není sbírání hub zajímavou činností pro mnoho lidí, i když je pobyt na čerstvém vzduchu prospěšný zdraví. Myslím si, že kdyby každý byl alespoň 30 minut venku, byl by hned zdravější.

To, co jsem tady teď vypsál, byla jen malá část z toho, bez čeho by se člověk, tedy aspoň já, neobešel.

Tomáš Bísek, 9. B



Kryštof Novotný, 9. A

Legenda o vzniku Země

Byli čtyři bohové, kteří se setkali na planetě Měsíc. První bůh se jmenoval Amádeus, druhý Cermadeus, třetí Langeus a poslední Surdeus.

Pořád se dohadovali, jak bude planeta Země vypadat.

Potom se domluvili, že každý si udělá svou Zemi. Ta, která se dokáže přizpůsobit k životu, zůstane Zemí napořád. První byl Amádeus a řekl si: „Co by to bylo za zemi, kdyby neměla vodu.“ A udělal Zemi jen z vody. Na Zemi bylo tolik vody, že tam nic nemohlo přežít. Na radě byl Cermanus a řekl si: „Co by to bylo za Zemi, kdyby neměla půdu.“ A udělal Zemi jen z půdy. Ale na Zemi bylo tolik půdy, že ani tam nedokázalo nic přežít. Potom byl na radě Langeus a řekl si: „Co by to bylo za Zemi, kdyby neměla rostliny.“ Jenomže rostliny neměly také z čeho žít. Nakonec si poslední z bohů Surdeus řekl: „Já udělám zemi ze samého písku a kamení.“ Jenomže nic nedokáže žít jen v písku a kamení.

Už to vypadalo, že bohy nic jiného nenapadne, ale najednou přiběhl pátý bůh Uryel, který vše viděl i slyšel a povídá jim: „Proč teda nesmícháte všechny ty vaše Země dohromady?“ Všichni čtyři se na něj podívali. A jak řekl, stalo se. Vznikla planeta Země plná života.

David Jíně 6. A

Vznik Země

Kdysi dávno, asi před 5 miliardami let, byla vodní planeta jménem Atlantika. Její obyvatelé byli úchvatní. Měli totiž ploutve. Dokonce měli i svého krále, vládce moří a oceánů, Tritona, který měl 7 dcer. Nejmladší z nich se jmenovala Ariel, ta neměla mořský svět moc ráda. Vždy vyplavala nad hladinu a vstoupila kouzelnou bránou na druhou planetu jménem Maxela.

Toto nebyla planeta vodní, ale pevninová. Její obyvatelé neměli křídla ani ploutve, ale nohy. Maxela měla také svého vládce, prince Erika. Princ Erik a Ariel se měli moc rádi, až jednoho dne přičaroval Triton svým kouzelným trojzubcem Ariel nohy, aby se hned další den mohla konat svatba. Všichni obyvatelé Atlantiky a Maxely slavili. O několik měsíců později se jim narodila malá princezna Melody. Ta milovala moře, ale cestování bránou pro ni bylo nebezpečné. Každý den přemýšlela nad tím, jak spojit obě dvě království dohromady. Až jednoho dne, když přišel Arielin otec na návštěvu, napadlo Melody použít jeho kouzelný trojzubec. Všem se to zdálo jako dobrý nápad.

Melody si vzala trojzubec a vystřelila na kouzelnou bránu. Ta v tu chvíli zmizela a obě dvě planety se začaly spojovat, až se z nich stala jedna velká planeta. Obyvatelé Atlantiky i Maxely považovali Melody za velmi chytrou princeznu a nechali ji, ať vymyslí název nové planety. Melody vymýšlela různé názvy a vybrala z nich ten nejlepší název, Země. Od té doby si nikdo nemusí dělat starosti s přechodem na jinou planetu.

Eliška Nováčková, 6. A



Matěj Růžička, 8. A



Tereza Vazačová, 7. B

Pravda a lež

Pravda a lež – téma, kterým se lidstvo zaobírá snad od doby, kdy se naučilo myslet. Proč lidé lžou? Proč říkají pravdu? Proč ne? Jak přirozené je pro člověka lhát? Stojí to za to?

Asi všichni zníme tvrzení, že lež má krátké nohy. Je to ale pravda? Spousta lži pomohla utvořit dějiny – díky lžím jsme nepřišli o některou literaturu. Taková druhá světová válka skončila tak, jak skončila, hlavně kvůli neuvěřitelně komplexní a detailní pavučině lží, kde všichni byli mouchy, ale každý hrál pavouka. Díky lžím víme, jak důležité jsou některé zakázané knihy, lžím koneckonců vděčíme i za Oscara Wilda. Ten by bez lhaní asi dlouho nepřežil.

Samozřejmě – na mnoho z nich se nakonec přišlo časem. Ale kolik ještě zůstává neodkrytých? A jsou to opravdu jen prachsproště lži nebo úžasná tajemství?

Tajemství – o těch by se dalo také říci mnoho. Tajemství opravdu zní tajuplně, ale není to jen blízký příbuzný nepravdy, který zahodil sváteční šat?

Všichni lžeme. A kdo říká, že ne, lže sám sobě. Ať už jde o známky ve škole, neumyté nádobí nebo volební kampaně. Každý už někdy lhal.

Proč tedy lidé lžou? Kdybych se měla ponořit do nějaké analýzy lidského myšlení a psychologie, pravděpodobně bych došla k závěru, že je to naprosto přirozené. A jasně. lidé lžou, aby si ulehčili život. Na chvíli, na dlouho, navždy.

Ta křehká slabina lži by se opět dala přirovnat k pavučině – stačí jeden prudší závan větru, spadlý list nebo klacik a pavučina se přetrhne. Pomyslná bublina kolem much, které se nazývají pavouky, splaskne a každý se může – doslova – přetrhnout, jen aby nebyla vina na něm.

Lži jsou krásné a jejich umění je poznat, kdy nám pomohou, a kdy se jich vyvarovat. Možná vám vyskočila v hlavě otázka, proč jsem neřekla nic o tom, že se lhát nemá. Na to si musíte odpovědět sami. Já si mezitím přečtu *Obraz Doriana Graye*, sedíc za oknem ve svobodné zemi tkajíc novou pavučinu.

Anežka Eline van Heusden, 9. B

Pravda a lež

Někdy se musí říct pravda a někdy lež. Lež se může říct, jen když je to vážně potřeba, a o tom je tato povídka.

Byly čtyři kamarádky, které si hrály každý den na hřišti. Byla to Iva, Anička, Jitka a Sofie. Jako každý den přišly dívky na hřiště a začaly si hrát. Když najednou přišla jiná holčička jménem Domča, která si s nimi chtěla hrát. Anička se s ní okamžitě skamarádila a byly z nich hned dvě nejlepší kamarádky. A protože zítra měla Domča narozeninovou oslavu, dívky na ni pozvala. Anička byla ráda, ale děvčata moc nevěděla. Domča pak už musela jít domů. Hned, jak odešla, jí dívky kromě Aničky začaly pomlouvat. Anička z toho byla smutná, protože i slyšela, že dívky na její oslavu nechtějí. Ale říct jí to nechtěla.

Druhý den přišla na oslavu jen Anička. Domča se začala ptát, proč děvčata nepřišla. Anička nechtěla, aby byla smutná, tak jí zalhala, že dívky nemohly. Další dny už se to jen zhoršovalo. Děvčata si už s Domčou vůbec nepovídala, a dokonce potom přestala chodit i na hřiště. Kromě Aničky. Domča vůbec nevěděla, co se děje a Anička jí už nemohla pořádně lhát, a tak jí řekla pravdu. Že jí dívky pomlouvaly a nechtěly přijít na její oslavu. Domče to ani moc nevadilo. A řekla, že když jsou tak zlé, že se se mohou kamarádit spolu jen ony dvě.

Beata Beránková, 6. A

Pravda a lež

Byl jednou jeden mladý hoch, který nerozeznal rozdíl mezi pravdou a lží. A proto měl problémy ve škole i ve svém celém životě. A jednoho dne si už řekl dost a vydal se do světa, aby poznal, co je pravda a co lež. S sebou si do šátku zabalil pár buchet a vyrazil do světa.

Na začátku své cesty přemýšlel, jestli je to dobrý nápad. Jeho svědomí ho ale vždy přesvědčilo v tom, že ano. Po prvním dni cesty došel ke křišťálově čisté studánce, ze které se napil. Za pár minut k němu přišel kouzelník. „Co tady děláš?“ zeptal se ho. Hoch odpověděl: „Hledám rozdíl mezi pravdou a lží.“ Kouzelník mu řekl: „Mohu ti pomoci, ale musíš mi něco přinést.“

Pokud mu hoch donese svatý grál, pomůže mu na oplátku s jeho problémem. Hoch se vydal na cestu směrem, který mu řekl kouzelník.

Cesta mu zabrala několik dní, ale nakonec došel ke starému a napůl rozpadlému hradu. Poté, co vešel dovnitř, hned uviděl svatý grál, který strážil velký drak.

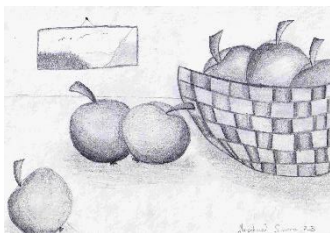
V kameni byl zaseknutý meč, který, jak hoch po chvíli zjistil, byl kouzelný. Musel se chvíli snažit, ale nakonec ho vytáhnul. Vrhnu se na draka, kterého po nějaké době skolil. S dobrým pocitem si vzal svatý grál a vrátil se ke kouzelníkovi, který hochovi dal za jeho službu elixír, který mu ujasnil rozdíl mezi pravdou a lží. Spokojený odešel domů.

Tomáš Kadlec, 9. B

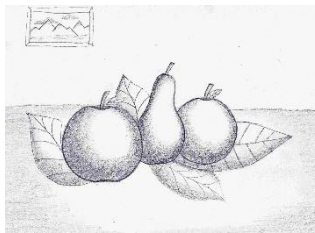
Báseň o pravdě a lži

Pravda je důležitá věc. A lež je věc hloupá, ale zato příhodná. Nemysli si, že lež se navždy utají, lež totiž vždy vyleze na povrch. Pravda je důležitá pro to, aby se mezi lidmi udrželi dobré vztahy a pravda a láska.

David Pešťák, 9. B



Simona Huspeková, 7. B



Thuy Duong Hoang, 7. B



*Dalibor Buchálek, Ester Turková,
Markéta Šustková, Ondřej Lukáš, 6. A*



*Klára Hodinová, Lucie Davidová,
Adéla Jindrová, Nela Volfová, 6. A*



*Anna Bošková, Elizabeth Čechová,
Štěpánka a František Pittnerovi, 6. A*

My favourite cartoon character

Gambol has got two short ears. Gambol has got two big eyes. Gambol is very funny. He has got a brother Darwin and a sister Anais. Gambol has got five whiskers. Gambol loves Penny. He is crazy.

Ludmila Gebeltová, 4. B



My favourite cartoon character is Scooby Doo. He is brown. He has got black spots. He is a big dog. He has got small black eyes, a big black nose, small brown ears and a long tail. He likes running. He likes dog cookies. He is afraid. He has got four friends. His best friend is Shaggy.

Eliška Mrázová, 4. B

He is small and goes to school. He is yellow. He has got a red T-shirt and blue shorts. He has got a red skateboard. He has got two sisters. He has got a dad called Homer. His mum is Marge. Who is it?

Kryštof Lauda, 4. B

(Bart Simpson)

My favourite cartoon character is Homer Simpson. He is fat and lazy. He has got a yellow body. He has got big eyes and a mouth. He has got very small ears. He has got very little hair. He loves donuts.

Matěj Pernikář, 4. B

My favourite cartoon character is Fík. He is a dog. He has got a friend Ája. He is big and fat. He is tall, He is white and brown.

Vojta Vítek, 4. B

My favourite cartoon character is from children's magazine Čtyřlístek. He is quite tall. He is brown and white. He has got long ears. He has got red pants. He is clever and helpful. Who is it?

Marian Štádler, 4. B

(Pinda)

My favourite cartoon character is Anna. She is tall and thin. She has got long brown hair and blue eyes. She likes snow. She has got a good friend Olaf. She has got one sister Elsa. She is nice and friendly.

Hedvika Šustková, 4. B



Žáci 9. A

My favourite animal

My favourite animal is the budgie. So, I have one at home as a pet. His name is Bery. Budgies come from Australia. There are two main types of budgies. The first type has blue and white feathers and the second type has green and yellow feathers. I have got the second type of budgies, so he has got yellow feathers on the head, green feathers on the tummy and two blue and black spots next to the beak. He has got small eyes and a light brown beak and two short legs with claws. Budgies eat grains, lettuce, dandelion leaves, cucumber and apple. They like washing in the bathroom. Bery has got many different toys in the cage, for example a swing, a small ball, a mirror and a ladder. I cut his claws every month.

Daniel Vaněk, 6. C

The giraffe is a mammal. It has got a long neck and legs. It has a tail. It has spots. It has small horns. It has a yellow and brown body. It runs really fast. It eats leaves. It has seven vertebrae. It drinks water. Giraffes live in Africa at the savannah. There are four types of giraffes. Males are taller than females. Giraffes live to be 25 – 28 years old.

Ludmila Čapková, 6. B

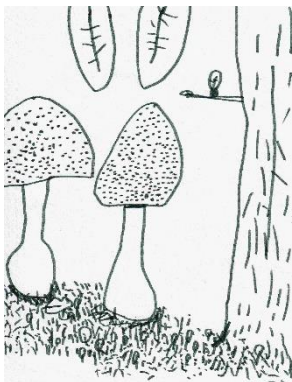
The kangaroo lives in Australia. It's a mammal. It has a long tail. The kangaroo has long and narrow skull, but quite a big body. They also have a "pocket" on their belly. Right in this pocket, adult kangaroos carry their babies. Kangaroos have four legs.

Also, they can stand on two legs. Kangaroos have a fur. They have big ears. Kangaroos are herbivores therefore their food is grass, herbs and leaves. They are very good at jumping. Kangaroos can't live in the Czech Republic. It's too cold for them. But they live in the zoo. They live between nine and twenty-eight years. They grow up to two metres.

Laura Hillová, 6. B

My favourite animal is the dog. It is a mammal and lives everywhere on the Earth. It has two ears and four legs. It has a tail. It has cute eyes. Its body colour is always different. The dog can be small or big. It sometimes has got small whiskers. It loves people. It is friendly. It likes running in the garden. The dog eats bones. It is a carnivorous beast of prey. The dog usually lives about thirteen years. My grandmother has got a dog. Its name is Bax.

Johana Štindlová, 6. B



My favourite animal is the lion. The lion is a mammal. It has a mane. It lives in Africa. It eats meat. It has four big paws. It has sharp teeth. It has good eyes. It is orange. It has a long tail. It is very fast and quiet. It hunts in packs. It eats antelopes, buffaloes, zebras. It runs at speeds up to 80 km/h. It lives up to 10-14 years. It weighs 190 kg. It is 1,7-2,5 m long. It is 1,2 m tall. It is a feline.

Kryštof Fuchs, 6. B

Tobiáš Tengl, 7. B



Josef Brom, Teodor Kraus,
Sára Suchánková,
Jan Školka, 4. A



Patrik Janák,
Michaela Valíčková
Barbora Součková, 4. A



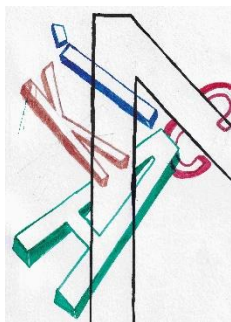
Tereza Kvasňová, Patrik Permedla,
Luan Ninh Van,
Michal Fiala, 4. A



Berenika Černá, Nela Ondráčková,
Tomáš Payer, Milan Tienes, 4. A



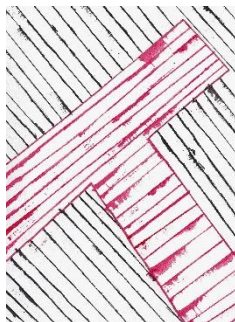
Žáci 6. A



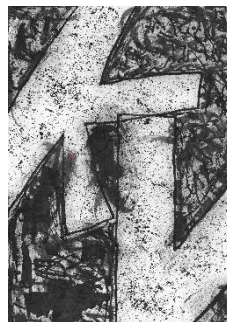
Hana Schwarzová, 7. B



Anna Scharf, 7. A



Tereza Marešová, 7. B



Václav Kroka, 7. A



Anna Jakešová, 8. A



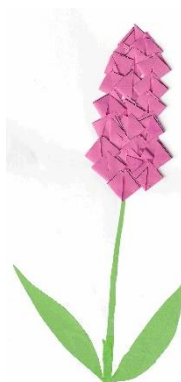
Linda Patricie Horváthová, 6. A



Ella Štekleinová, 5. B



Žáci 6. C



Jan Štěch, 5. B



Johana Urbanová, 4. A



Vendula Včeláková, 4. A



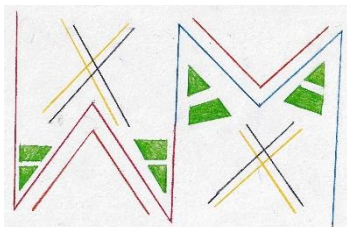
Mája Richtrová, 4. A



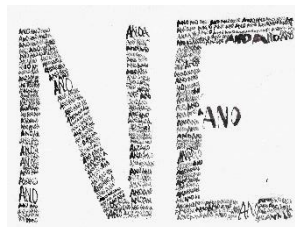
Karolina Vnenčáková, 4. A



Tereza Kvasňová, 4. A



Pavel Gebelt, 9. A



Kateřina Burešová, 9. A

Cesta do džungle

V pátek večer jsme naplánovali cestu do džungle. Měla trvat 2 dny s přenocováním v džungli. Vedoucí kempu, který s námi šel, nás upozornil na všechno, co se nám mohlo stát v tropickém pralese.

V sobotu ráno kolem 5 hodin vyrazila naše 5 členná skupina a vedoucí do lesa, foukal příjemný vítr a les vůbec nevypadal nebezpečně, jak popisoval pan vedoucí. S nástupem oběda bylo čím dál tepleji a přicházela únava. Pan vedoucí nám vyprávěl o svých kamarádech, kteří se ztratili v lese: „*Pochod jim trval pět dní, prosekávali si cestu hustým, neproniknutelným podrostem a jejich plíce namáhavě bojovaly s těžkým, vlhkým, nehybným vzduchem, kolem nich se tyčily stromy vysoké jako katedrály a skrz listnatou klenbu probleskovalo zvláštní – téměř boží – zelené světlo, připadalo jim, jako by měl deštný prales vlastní rozum.*“ Bylo vidět, že pan vedoucí se obával džungle a dával tím vědět, že tropický deštný les není obyčejný.

Už večer jsme byli v půlce cesty, ale pan vedoucí nám zakázal jít dál: „Začíná lesní čas, teď už je nebezpečné jít.“ Postavili jsme stany a zapálili oheň. Rychle jsme se najedli a z únavy šli spát do stanu. Bylo těžké si představit, že zítra musíme ujít stejnou vzdálenost. Za pár minut jsem usnul. Ráno jsme museli zase vstávat brzo. V 6 hodin jsme všichni byli vzhůru a mohli jít dál.

Druhá půlka cesty byla mnohem složitější, špatně se mi dýchalo, z bolesti nohou a z horkého pralesního slunce se mi dělalo špatně, takovou únavu jsem ještě nikdy necítil. Naštěstí vedle mě byli zkušení kamarádi, kteří mi pomohli dojít do konce.

Cesta pralesem byla pro mě jako začátečnicka velmi náročná, asi už nikdy víckrát nebudu zkoušet projít deštným pralesem, protože džungle je neobyčejná.

Mykhailo Sandul, 9. B

Ztracené město Z

Nacházíme se v době první světové války a mé jméno je Adam Warwick. Jsem spisovatel, cestovatel a hlavně geograf. Celý svůj život se snažím zmapovat kouty amazonského pralesa. A to všechno jako Britská národní expedice.

Mám ženu, dvě malé děti a také povinnost nastoupit do armády, a to kvůli zuřivým bojům v Evropě. Hlavním cílem celého mého snažení je dokázat existenci prastaré vyspělé civilizace, která někde v Amazonii stavěla velké město a o které se lidé pouze dohadují. Rád bych řekl, že jsem měl velké štěstí, když jsem se z války vrátil. Při bitvách jsem však přišel k úrazu očí a dočasně jsem zcela slepý.

Pět let po válce jsem mohl opět vyrazit na expedici. Avšak špatná situace v zemi mi to neumožnila. Trvalo další tři roky, než bylo možné vyrazit, a také jsem věděl, že je to nejspíše naposled, co se do Amazonie podívám. Byl jsem již v té době starší, než je zvykem, a proto jsem věděl, že teď, nebo nikdy. Než se sešel týden s týdnem, přišel za mnou syn a říká: „Otče, rád bych se vydal na expedici s tebou.“

Slovo dalo slovo a já, můj syn a další tři členové geografického klubu vyrazili na výpravu do středu amazonského pralesa. *Pochod jim trval pět dní, prosekávali si cestu hustým, neproniknutelným podrostem a jejich plíce namáhavě bojovaly s těžkým, vlhkým, nehybným vzduchem. Kolem nich se tyčily stromy vysoké jako katedrály a skrz listnatou klenbu probleskovalo zvláštní – téměř boží – zelené světlo. Připadalo jim, jako by měl deštný prales vlastní rozum.* Když se výprava dostala na místo, kde mělo být mýtické město, čekalo nás zklamání. „Město nikde,“ říkal můj syn.

Problém bylo to, že zásoby jídla a pití nestačily na víc než na cestu zpátky, a ještě si jeden ze členů poranil nohu. Proto jsme byli nuceni vrátit se zpět a ztracené město Z nechat pouze domněnkou nebo legendou. Celou cestu zpět mě provázela silná frustrace a zklamání, vlastně dodnes jsem se s tím nesmířil. Můj syn se ještě dodnes snaží dokončit, co jsem začal. Mnoho důkazů o civilizaci našel, avšak město stále ne...

David Šindelář, 9. B

Krátká zastávka

Pochod jim trval pět dní, prosekávali si cestu hustým, neproniknutelným podrostem a jejich plíce namáhavě bojovaly s těžkým, vlhkým, nehybným vzduchem. Kolem nich se tyčily stromy vysoké jako katedrály a skrz listnatou klenbu probleskovalo zvláštní – téměř boží – zelené světlo. Připadalo jim, jako by měl deštný prales vlastní rozum.

Jak nad tím tak Řeka přemýšlel, on možná i měl. Přeci jen: ne všechny deštné pralesy byly tak hlučné. Všiml si toho čím dál tím víc, jak postupovali do hloubky stromová. Jako by každá rostlina mluvila o jejich příchodu míle před tím, než jí spatřili: jako by samotné stromy na ně shlížely dolů s jakousi pýchou. Přes den všude kolem nich křičeli ptáci, v noci jako by je ze stínů pozorovaly stovky párů očí.

Šestý den padl Moucha na kolena do hustého podrostu. „Já už nemůžu.“ vydechl ztěžka. Řeka se při těch slovech otočil, jen aby našel svého kamaráda na zemi. „Zvedej.“ řekl jen, i když to z jeho úst nevyznělo tvrdě, a vytáhl Mouchu na nohy.

Ten se o něj opřel, zaklonil hlavu a zamžoural do korun stromů. „Tady je noc, Řeko, jako fakt pořád.“ Pohodil volnou rukou a vrátil svůj pohled na kamaráda. „...jsem viděl slunce tak před sto lety, možná dřív. A blbě se tu dejchá.“

Řeka, který byl na rozdíl od Mouchy zvyklý chodit, lézt a obecně sportovat ještě předtím, než začali s tímhle bláznovstvím, opětoval pohled hubeného bledého chlapce, který dostal přezdívkou po hmyzu. „Už jen chvíli. Tohle nemůže trvat věčně.“

„Viděls na mapě konec?“ zeptal se Moucha.

„Neviděl.“ přiznal se Řeka.

Moucha zasmušile kývnul hlavou, odpíchnul se od Řeky, aby získal rovnováhu, a pak pohodil hlavou směrem, kterým se před vchodem do lesa vydali, to jest na západ. „Tak jdem.“

Anežka Eline van Heusden, 9. B



Daniel Bartušek, Lukáš Jeremiaš, Vojtěch Němec, Michal Šustr, 6. B

Stroj času

Tento příběh, který vám teď budu vyprávět, se stal na počátku 24. století. Na planetě Zemi došlo kvůli výparům z elektráren, motorových vozidel a vypalování deštných pralesů k znečištění a zamorení ovzduší. Protrhla se atmosféra a nemilosrdné sluneční paprsky spálily vše živé, kromě lidí, kteří všichni nosili skafandry. Museli žít ve skleníkových městech, která si předtím vybudovali, jinak všude v okolí byly pouště. Lidem ale docházel kyslík, a tak se pomalu blížil konec světa. Jejich jedinou nadějí byl stroj času, který byl vynalezen v roce 2304.

A tady začíná náš příběh. Skupinka odvážlivců – velitel Hank Voight, poručík Columbo, seržant Ben Jones a komisař Rex se vydávají na strastiplnou cestu do roku 2000, aby varovali obyvatele planety před znečištěním. Jelikož byl stroj času nově vynalezen, neuměli ještě určit, kde se objeví. Nakonec se ocitli někde uprostřed amazonského deštného pralesa. Vůbec netušili, kde mohou být. „Musíme se nějak zorientovat,“ řekl seržant Jones. „Jedině podle hvězd,“ navrhl Hank Voight. Jenže bylo světlo, a tak šli, aniž by věděli kam.

Pochod jim trval pět dní, prosekávali si cestu hustým, neproniknutelným podrostem a jejich plíce namáhavě bojovaly s těžkým, vlhkým, nehybným vzduchem. Kolem nich se tyčily stromy vysoké jako katedrály a skrz listnatou klenbu probleskovalo zvláštní – téměř boží – zelené světlo. Připadalo jim, jako by měl deštný prales vlastní rozum.

Nakonec vyšli ve městě Munduruku, kde se o ně postarali místní domorodí obyvatelé. Byli totiž po pětidenním výšlapu slabí a vyhladovělí. Domorodcům sdělili, že přicházejí ze vzdálené budoucnosti a potřebují lid varovat. S jejich pomocí kontaktovali prezidenty všech států světa a všechno vypověděli. Nejprve jim nikdo nevěřil, ale poté, co ukázali svůj stroj času, měli vyhráno.

Zajistili omezení provozu elektráren a vypalování lesů. Těžba v deštných pralesech byla ukončena a auta začala jezdit na elektrický pohon. Poté se všichni čtyři vrátili ve zdraví do budoucnosti, kde bylo vše tak, jak má být. Mise na záchranu planety se vydařila.

Tomáš Bísek, 9. B



Kateřina Pekárková, 9. A



Richard Vrábek, 8. A



Magdalena Barde, 9. A



Gia Bao Hoang, 8. A

Trol

Bylo nebylo jedno království. Vládl mu král Bongo se svojí ženou Herojinou, kteří měli dceru Mariánku. Toto království utlačoval obrovský zlý trol Koky. Tento trol přišel každé úterý do vesnice, kde ničil domy obyvatel. Král se ho snažil zastavit, ale pokaždé, když na trola poslal vojsko, trol vyhrál. Král Bongo z toho byl zoufalý, a tak jednoho dne předstoupil před svůj lid a řekl: „Ten, kdo zabije toho proradného trola, dostane moji dceru a můj zámek na kopci!“

Král si myslel, že se nabídky jen pohnou, ale nikomu se do toho nechtělo. V jednu chvíli se ozva z davu cizinec, který králi řekl: „Vaši nabídku přijímám.“ Všichni v tu chvíli mlčeli. Král se začal tázat: „Kdo jsi a jak se jmenuješ?“ Cizinec mu odpověděl: „Jmenuji se Schizo Descent a jsem poutník.“ Král mu řekl: „Doufám, že uspěješ.“

Schizo se vydal na cestu. Od krále dostal mapu k místu, kde trol sídlí. Sídlo se nacházelo v Černém lese. Jakmile Schizo vkročil do Černého lesa, zjevila se před ním víla, která mu dala amulet, který udělá oslňující světlo, když se s ním hodí o zem. Hned, jak mu ho dala, zmizela.

Schizo šel dál lesem, ale najednou uslyšel dupání, otočí se a tam trol. Trol ho chytne a hodí s ním o zem. Schizo zařval bolestí, pak ale hned vstal, vytasil meč a sekl ho. Trola tato rána rozruší. Chytne ho a snaží se ho roztrhnout. Schizo ale stihne sáhnout do kapsy, vytáhne amulet a hodí s ním o zem. Světlo trola oslepní. Toho využije Schizo a uřízne mu hlavu.

S trofejí se vrací zpátky do hradu. Cestou potká vílu, která mu řekla: „Děkuji ti, vysvobodil jsi mě, byla jsem trolův otrok.“ Když dorazil do království, vzal si královu dceru a odjeli spolu na zámek, kde spolu žili šťastně až do smrti.

Petr Souček, 9. B



Ludmila Čapková, Viet Anh Hoang, Petr Jakeš, Johana Štindlová, 6. B

Výlet ve snu

To byl zase jednou namáhavý den. Musela jsem jít do školy, potom vyvenčit psa, nakoupit a udělat domácí úkoly, takže jsem byla ráda, když jsem mohla večer zalehnout do postele.

Hned, jak jsem zavřela oči a usnula, objevil se přede mnou zvláště vypadající létající stroj. Měl 8 křídel a byl celý prosklený. Nasedla jsem, on nastartoval a s velkou rychlostí mě přenesl někam na neznámé místo.

Vystoupila jsem a vítal mě kosmonaut Armstrong. „Ahoj, děvče, nechceš se podívat na Měsíc?“ promluvil kosmonaut. „Jasně, že chci!“ odpověděla jsem. Vystoupila jsem z lodi, udělala pár kroků po Měsíci a spadla jsem do vody. Volala jsem o pomoc. „Prosím, pomozte mi, neumím plavat!“

Zachránil mě Kryštof Kolumbus, který mě pozval do Ameriky. „Ano, prosím, chci strašně do Ameriky, je to můj sen!“ Přijeli jsme tam a napadli nás tamní lidé. Utekli jsme, ale s Kolumbem jsem se musela rozloučit, aby zdržel lidi. Pokračovala jsem sama a najednou jsem ucítila ránu a upadla jsem do bezvědomí. „Už zase?!“ křičela jsem.

Když jsem se probudila, stáli nade mnou dva muži, byli to pralidé. Byli zahalení jen do koženého oděvu. Chtěla jsem se projít po vesnici a naučit se rozdělovat oheň pomocí dřívěk. Přišla ke mně holčička s kaší a nabídla mi ji. „Promiň, ale já kaši moc nemusím, nemáte tu náhodou KFC?“ zeptala jsem se. Starším lidem se to, co jsem řekla, asi moc nezalíbilo. Strčili do mě, já jsem spadla a bouchla jsme se do hlavy, která se mi začala točit.

Náhle jsem pochopila, že nade mnou nestojí pralidé, ale mamka, která mě budí do školy.

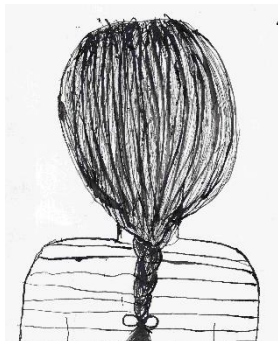
Maiia Vyshnevskaja, 9. B



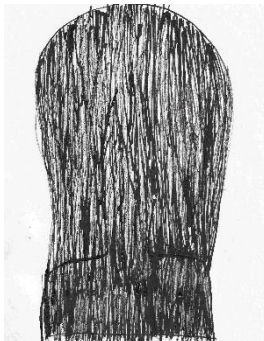
Klára Tipplová, 7. B



Lucie Chroustovská, 8. A



Nela Růžičková, 5. B



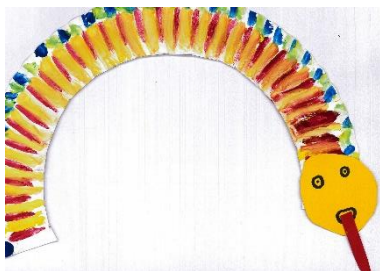
Tereza Závodská, 5. B



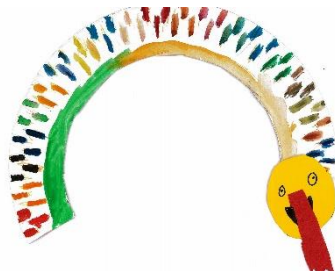
Tobias Vrábek, 2. B



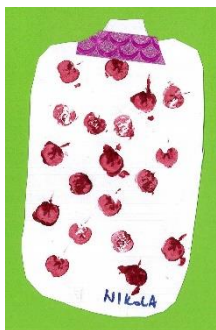
Veronika Tipplová, 2. B



Denisa Lavičková, 2. B



Jiří Valenta, 2. B



Nicolet Sofie Pagačová, 2. B



Denisa Lavičková, 2. B



Bao Han Tran, 2. B



Jana Rybecká, 2. B



Denisa Lavičková, 2. B



Veronika Tipplová, 2. B



Veronika Tipplová, 2. B



Šimon Hadrava, 2. B



Bao Han Tran, 2. B



Tobias Vrábek, 2. B



Šimon Hadrava, 2. B



Jana Rybecká, 2. B



Nicolet Sofie Pagačová, 2. B



Jana Rybecká, 2. B



Josef Kučera, 2. B

Akordeon

Akordeon těžký je,
na vodě však nepluje.
Objedu s ním celý svět,
rozhraje se hned teď.

Lidé kolem jsou fakt prima,
hlavně když zahrají si s nima.
S kamarády máme sraz,
druhý den ho máme zas.

František Pittner, 6. A

Hudba kolem nás

Hudba je tu s námi mnoho let,
jakou si mám vybrat, neznám odpověď.
Hudba má mnoho žánrů,
nejlepší je od Angličanů.

Nějakou krásnou pro holky
a pěkně drsnou pro kluky.
Každý z nás našel svoji hudbu
a má ji rád po celou dobu.

Adéla Jindrová, 6. A

Hudba

Já ti jednu radu dám,
co máš dělat, když jsi sám.
Jestli se nudíš, tak tedy budiž,
pusť si hudbu potichu, ať mě
nevbudíš.

Lehni si na záda s rukama za hlavou
a nech se unášet muzikou lákavou.
Zapomeneš na všechno, co tě trápí,
třeba na strach z mužů v kápi.

To je jenom drobná rada,
co máš dělat, když jsi sám,
a teď už mě prosím omluv,
z radosti si zapískám.

Markéta Šustková, 6. A

Hudební básnička

Ve sluchátkách hraje hudba,
pouštím si ji pořád dokola.
Tohle se mi neomrzí,
protože se mi to líbí.

Lidé, kteří pěkně zpívají
nebo na něco výborně hrají,
těm má poklona patří,
že jsou tak dobří.

Eliška Nováčková, 6. A



Barbora Schaffelhoferová, 5. B



Barbora Černá, 5. B

Globální oteplování

Věc, která sužuje nás teď,
věc, kterou řeší celý svět.
Ledovce nám odtávají,
svoji krásu schovávají.

Spoustu zvířat bez domovů,
marně shání něco k lovu.
Neumíme si ani představit,
jak těžké je úkryt postavit.

Věc, která sužuje nás teď,
věc, kterou řeší celý svět.
Těžké časy prožíváme,
chuť do pláče z toho máme.
Magdaléna Černá, 8. A

Znečišťování přírody

Odpad je náš velký problém
Příroda je krásné místo
Spoustu lidí neuklízí
Musíme mít čisté město

Musíme se snažit více
Příroda je krásné místo
Dřív tu bylo více zvířat
Teď už není ani místo

Opadu jsou velké hroudy
Příroda je jenom jedna
Bordel je tu všude kolem
Zelená je krásná barva
Nelly Suchánková, 8. A

nEKOnečná planeta

Člověk si domov zvelebuj,
přítom ovzduší znečišťuj.
Jen aby nebyl utahaný,
hází smetí na všechny strany.

Člověk si domov zvelebuj,
z komfortní zóny nevystupuj.
Ten, kdo líný není,
třídít smetí umí.

Pojď se prosím snažit se mnou,
pojď se pro odpaděk sehnout.
Spolu to vše zvládneme,
neboj, je to snadné.
Linda Rauscherová, 8. A

Tonutí v písku

Poslední dobou až příliš postoupila poušť,
to, co za sebou nechá, je jen písek a spoušť.
Postupuje poušť a zastavit se nedá,
sežere a schvátí vše živé, co shledá.

Lesy, domy, hory zklátí,
to, co jsi v ní ztratil, nenavrátí.
Postupuje poušť a zastavit se nedá,
písek na střechu ti sedá.

Cestu i směr ti zhatí,
vodu ti nedá, život ti zkrátí.
Vodu ti nedá, chybí ti moc,
hlavně když padne ledová noc.
Sylva Lipková, 8. A



Nicolet Sofie Pagačová, 2. B

-Láska je láska-

Nikdo z nás si to nevybírám,
takoví už prostě jsme.
Každý za to jen nenávist sbírá,
vždyť nic špatného neděláme.

Každý ať miluje, koho chce,
není to žádná sázka.
Tak už to konečně pochopte,
láska je prostě láska.

Tak už to konečně nehejtujte,
a nebuďte ti špatní.
Radši se navzájem podporujte
a milujte ostatní.

Každý ať miluje koho chce,
není to sázka.
Tak už to konečně pochopte,
láska je láska.

anonym, 8. A

Kanál mrtvého muže

Jde človíček letním městem,
v ruce mastnou destičku.
Neví, co mu stojí v cestě,
málem srazí babičku.

Když se kanál opravuje,
tak se musí otevřít;
temný je jak ústí sluje,
kdo nekouká, toho sní.

Jde človíček letním městem
zakoukaný do Facebooku,
lajkuje to letným gestem,
jako by šel po palouku.

Když se kanál opravuje,
tak se musí otevřít;
temný je jak ústí sluje,
kdo nekouká, toho sní.

Výkřik letí městem letním
a pak zazní divný zvuk;
hlupáci jsou velmi četní,
do kanálu spad' nám kluk!

Anna Jakešová, 8. A



Simona Bartlová, Laura Hillová, Marek Janíček, Laura Machová, Jana Sýkorová, 6. B

Fiktive Profile

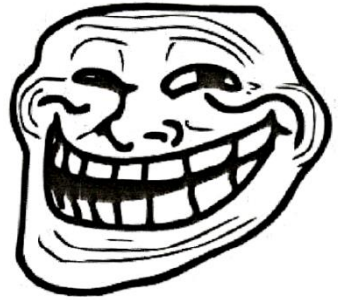


Er heißt Ivan. Seine Lieblingsfarbe ist rot. Seine Schwester heißt Ivana. Er spricht Deutsch. Sein Lieblingstag ist Montag. Sein Lieblingsauto ist Škoda. Sein Vater kommt aus Tschechien. Sein Lieblingssport ist Schach. Seine Katze heißt Mitzi. Sein Hund heißt František. Er mag Pizza. Er schwimmt gern. Er mag Singen. Seine Adresse ist 666 669 966. Er kommt aus Ivanov. Er wohnt in Ivka. Er ist Bäcker. Er hört Musik. Er liebt Halsketten. Er ist 66 Jahre alt. Er spielt Klavier.

Roxanne Marie Barde, Erik Struska, Petra Tyšerová, 8. A

Er heißt Rafaello Dickhead. Er kommt aus Indien. Er wohnt in Bombay. Er ist 69. Sein Lieblingshobby mag Memes. Sein Lieblingsfilm ist Müllerovi na tripu. Seine Lieblingsfarbe ist schwarz. Sein Lieblingscomputerspiel ist CS-GO. Seine Lieblingsnation ist Pakistan.

Lukáš Pešek z 8. A a Jiří Lukš a Matouš Zábranský z 8. B



Meine Familie

Ich heiße Tobiáš Tengl. Ich wohne in Budweis. Ich bin 13 Jahre alt. Mein Vater heißt Milan. Er mag Musik. Meine Mutter Andrea ist klein und dünn. Sie mag Sport. Mein Bruder heißt Eliáš. Er ist klein und jung. Er ist 5 Jahre alt. Er mag Blau. Ich mag Computerspiele und Englisch. Ich mag nicht Deutsch. Ich habe einen Hund. Er heißt Marcus.

Tobiáš Tengl. 7. B

Meine Familie

Meine Mutter heißt Eva, sie mag Tennis. Sie kommt aus Tschechien und wohnt in Budweis. Sie ist modern und nett. Sie mag blaue Farbe.

Mein Opa heißt Gustav. Er mag Pizza und Hunde. Er ist langsam und unmodern. Er kommt aus Tschechien und wohnt in Prag. Er mag rosa Farbe. Er ist nett, dick und alt.

Meine Oma heißt Mirka und mag Hunde und Musik. Sie mag Tanzen. Sie ist klein und nett. Sie liebt meinen Opa Gustav. Ihre Lieblingsfarben sind blau und rot. Sie wohnt in Prag und kommt aus Polen.

Meine Schwester heißt Šárka, sie ist groß. Sie ist 14 Jahre alt. Sie kommt aus Tschechien und wohnt in Budweis. Sie mag Hip-Hop, Musik und Gitarre. Sie spielt Gitarre 3 Jahre. Sie spielt oft. Sie ist dünn.

Valentýna Chmelařová, 7. B

Das bin ich

Ich heiße Tobis Richtr. Ich komme asu Tschechien. Ich wohne in Budweis. Ich habe einen Papagei, er heißt Bubla. Ich spiele Gitarre. Am liebsten spiele ich Computerspiele. Ich mag Fahrrad und den Alpinismus. Ich habe viele Freunde. Mein Freund Vilém ist 14 Jahre alt, er ist schlank und groß. Er hat also einen Papagei, aber sein Papagei ist blau und weiß und er spricht laut. Vilém spielt Klavier und Schach. Er spielt Fußball gern.

Tobis Richtr, 7. A

Das bin ich

Ich heiße Stna. Ich bin 13 Jahre alt. Ich wohne in Hrka. Meine Eltern heißen Marek und Stna. Ich habe einen Bruder, er heißt Vojta. Ich spiele gern Tischtennis. Aber Badminton spiele ich am liebsten. Ich spiele auch Flöte. Ich mag nicht die Hausaufgaben. Meine Lieblingsfarbe ist türkis. Wir haben einen Hund. Er heißt Bas. Ich bin groß und schlank. Ich spreche leise und ich bin ruhig. Ich habe eine Freundin. Sie heißt Johana.

Stanislava Prokeov, 7. A

Das bin ich

Ich heiße Vt'a. Ich bin 12 Jahre alt. Ich wohne in Budweis. Ich bin nett, jung, dünn und groß. Ich komme aus Budweis. Ich habe eine Schwester und einen Bruder. Meine Lieblingsfarbe ist rot. Meine Telefonnummer ist 782 409 987. Ich mag Pizza. Ich mag nicht Pilze. Ich spiele gern Fußball. Ich spiele nicht gern Schach. Ich mag Katze. Ich spiele gern Volleyball. Ich mag meine Schwester und meinen Bruder.

Vtzslav Karafit, 7. B

Das bin ich

Ich heiße Fany. Ich bin 13 Jahre alt. Ich wohne in Budweis. Ich mag Volleyball. Ich mache Karate. Ich mag Klavier. Ich komme aus Tschechien. Mein Vater heißt Frantiek. Meine Lieblingsfarbe ist schwarz. Meine Telefonnummer ist 776 123 858. Mein Liebblingssport ist Volleyball. Am liebsten mache ich aber Karate. Ich mag Pizza. Ich mag meine Familie.

Francesca Marie Podruhov, 7. A



Johana Urbanov, 4. A



Karolna Vnnkov, 4. A



Patrik Permedla, 4. A

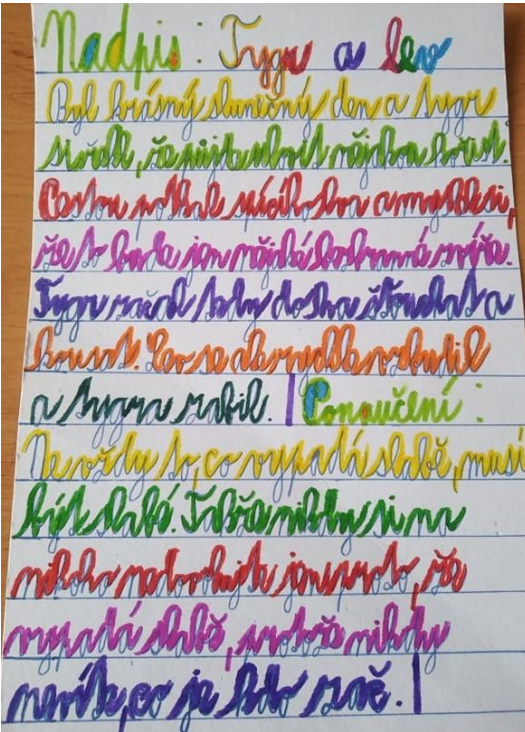
Tygr a lev

Byl krásný slunečný den a tygr se rozhodl, že půjde ulovit nějakou kořist. Cestou potkal spícího lva a myslel si, že to bude nějaké bezbranné zvíře. Tygr začal tedy do lva šřouchat a kousat. Lev se ale rychle vzbudil a tygra zabil.

Ponaučení:

Ne vždy to, co vypadá slabě, musí být slabé. Nikdy si na nikoho nedovolujte jen proto, že vypadá slabě, protože nikdy nevíte, co je kdo zač.

Vítek Ludačka, 5. C



Zmije a ještěrka

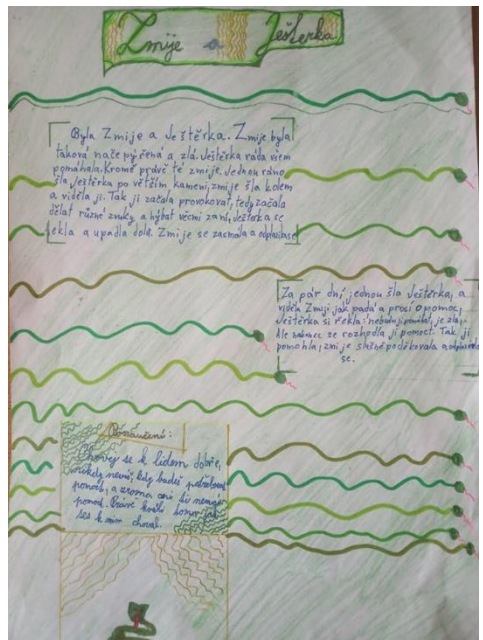
Byla jednou jedna zmije a ještěrka. Zmije byla načepýřená a zlá. Ještěrka ráda všem pomáhala, kromě právě té zmije.

Jednou ráno šla ještěrka po větším kameni, zmije šla kolem a viděla ji. Začala ji okamžitě provokovat, tedy začala dělat různé zvuky, hýbat věcmi za ní, a tak všelijak podobně. Ještěrka se lekla a spadla dolů. Zmije se zasmála a odplazila se.

Za pár dní šla ještěrka a viděla zmiji, jak padá a prosí o pomoc. Ještěrka si řekla: „Nebudu jí pomáhat, je zlá.“ Nakonec se ale rozhodla jí přece pomoci. Zmije slušně poděkovala a odplazila se.

Ponaučení:

Chovej se k ostatním dobře. Nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat pomoc. Druzí ti pomoci nemusí právě kvůli tomu, jak jsi se k nim choval.



Viktorie Kóréová, 5. C

Želva a zajíc

Zajíc uvidí želvu a přihopká. „Ahoj zajíci.“ řekne želva. Zajíc na to: „Dáme si závod?“ „A kam?“ odpoví želva. „Domů!“ řekne zajíc. V duchu si pomyslí, že je jistě rychlejší než želva a že závod jistě vyhraje. Želva začne odpočítávat: „Tři, dva, jedna...“ V tom zajíc vykřikne: „Teď!“ a rozběhne se. Už je skoro v cíli, když v tom se želva schová do krunýře a řekne: „První!“

Ponaučení:

Nikdy si o sobě nemysli, jaký jsi král. Vždy se totiž najde někdo, kdo může být lepší.

Anna Jindrová, 5. C

Mýval a pes

Byl jednou jeden pes, který moc rád hrál fotbal a myslel si, že je nejlepší hráč v týmu. Jednoho dne ale přišel nový hráč, mýval. Když hrál mýval fotbal, byl mnohem lepší než pes. Když si toho pes všiml, velice se rozzlobil. Jakmile byl zápas, pes začal nad jeho síly hodně rychle běhat a nevímal si okolí. Tak se stalo, že zakopl o kámen a zlomil si nohu. Mýval okamžitě přiběhl a zavolal mu záchranku.

Když se noha psovi uzdravila, mývalovi poděkoval, a nakonec z nich byli nejlepší kamarádi.

Ponaučení:

Nikdy si nemůžeme myslet, že jsme nejlepší. Vždy se může objevit někdo lepší.

Lenka Janoušková, 5. C



Hedvika Šustková, 4. B



Nicola Burková, 4. B



Elen Hodinová, 4. B

George Orwell – Farma zvířat

Zvířata se vzbouřila

Je to tak. Už je to několik let, co se zvířata vzbouřila v malé farmě v Anglii, kterou kdysi vlastnil pan Jones. Zajímalo nás to, a tak jsme se rozhodli vypravit se tam a zeptat se jich na pár otázek.

„Dobré odpoledne, Majko, jmenuji se Erik, jsem kohout a novinář z vedlejší farmy a slyšel jsem mluvit o vaší Farmě zvířat, mohl bych se vás zeptat na pár otázek?“

„Samozřejmě, ptejte se na cokoliv,“ odpověděla mi.

„Děkuji. Na začátek by mě zajímalo, jak vás vůbec napadlo se vzbouřit? Přišlo vaše rozhodnutí postupem času, nebo za tím někdo stál?“

„Inu, nikdy jsme si neuvědomovala, v jakém otroctví to žijeme. Bylo to pro nás normální. Ale jednoho večera nám Major, ať odpočívá v pokoji, otevřel oči a díky němu nám došlo, že je něco špatně. Jednou nám pan Jones zapomněl dát žrádlo a byla to naše poslední kapka, tak jsme se rozhodla ho vyhnat.“

„No teda, to se vám nedívím, takto by se zachoval snad každý, kdyby mu pán zapomněl dát najíst. A jaké to bylo? Byli jste spokojenější? Jak se cítíte dnes?“

„Bylo to velmi osvobozující. Ještě nikdy jsme nebyla tak šťastná. Založila jsme pravidla, která musíme dodržovat, bohužel si nepamatuji jaká. Pamatuji si jich jen několik, ale vždycky zapomenu na poslední část a ostatní také. Samozřejmě bylo více práce, musela jsme se naučit pracovat s nácíním. Práce je tvrdá, ale jak kdysi říkal Boxer, který nedávno zemřel ve zvířecí nemocnici, ‚budu pracovat lépe a radostněji‘, a to nás motivuje. Stárnu a jsem čím dál tím více unavená, práce přibývá, protože prasata s Pánem Napoleonem jsou v domě, hodně pro nás dřou, ale je nám ctí pro ně pracovat.“ řekla Majka.

„Moc vám děkuji za váš čas, Majko, chtěla byste něco říct všem zvířatům?“

„Ano, bohužel už nemohu, vypršela mi pauza a vidím, jak si pro mě jdou psi. Už musím. Nashle,“ sdělila mi se slzami v očích.

Magdalena Barde, 9. A

Zpráva týdne

Dne 18. 6. 1876 se odehrála na Farmě zvířat velmi vážná bitva. Pan Jones, bývalý vlastník farmy, se pokusil získat zpět farmu. Při pokusu o získání farmy zpět zemřely 2 ovce. A mnoho dalších zvířat bylo zraněno. Vůdcem zvířat bylo prase Kuliš, který sám utrpěl stříelné zranění, které ale přežil. Lid vedl pan Jones. Naši redakci se podařilo získat exkluzivní vyjádření vůdců bitvy a bojujících zvířat a lidí.

Prase Kuliš:

„Byli jsme napadeni velmi rychle, bohužel dvě soudružky ovce útok nepřežily. Já sám byl zraněn při útoku na pana Jonese od střely z brokovnice. Útok byl nečekaný, ale díky holubům, kteří nás varovali, jsme bitvu vyhráli.“

Kůň Boxer:

„Já sám jsem zabil jednoho čeledína a těžce zranil spoustu jiných čeledínů. Jednomu jsem dokonce obtiskl podkovu do obličejce. Já osobně k tomu nemám více co dodat.“



Sandra Lévyayová, 9. B

Pan Jones:

„Toho dne jsme se pokusili získat farmu zpět, jenže zvířata na nás byla připravená a nebyla překvapená. Já jsem se sám ocitl v nebezpečí, když se proti mně rozběhlo 400 kilové prase. V tu chvíli jsem vystřelil z mé legálně držené brokovnice, ale to prase jsem zasáhl pouze do kůže. Nezabil jsem ho, ale broky se odrazily a smrtelně zranily dvě ovce.“

Čeledín pana Jonese:

„Já jsem při útoku utrpěl těžké zranění obličeje, když mi jeden z koňů obtiskl svou podkovu do obličeje. Skončilo to přeraženým obličejem. Jeden z mých kamarádů při bitvě zemřel.“

Pokud by lidé vyhráli, hrozily by jim dle pana Jonese takovéto tresty:

Prase Kuliš: skončilo by na jatkách.

Kůň Boxer: byl by jeden měsíc o hladu.

Zbýlá zvířata by šla také na jatka. Kromě psů a jiných drobných letců, např.: holubů.

Pavel Gebelt, 9. A

Zborcení mlýna

Dobré odpoledne, právě se nacházíme na Farmě zvířat, proslulé tím, že zde místní zvířata převzala kontrolu nad farmou a vyhnala lidi pryč! Jenže nedávno se stal jeden velký problém: zborčil se jim jejich mlýn, jehož stavba trvala přesně jeden rok!

- Dnes jsme tady, abychom se dozvěděli více o události a zjistili, kdo tento čin mohl spáchat. Dnes tu máme hlavního mluvčího, Pištíka!

- Máte naprostou pravdu! Netušíme, kdo by tento čin byl schopen tak nemilosrdně spáchat. Zborcení mlýna bylo něco, co nás opravdu velmi překvapilo. Kdybyste věděli, kolik úsilí nás stálo natahat ty těžké kameny z lomu na tak velký kopec, hlavně Boxer a Lupina se velmi nadřeli, určitě je do teď píchá v zádech!

- To mě samozřejmě moc mrzí, ovšem prvně se vás zeptám, jak se to celé odehrálo? Incident se musel stát během půlnoci, je tomu tak?

- Toto je pouze zatím domněnka, ale ano, důkazy tomu jasně odpovídají! Po probuzení přicházíme na kopec, kde náš mlýn tehdy stával. Nejdřív jsme si mysleli, že máme bludy z rozespalosti, ovšem nebylo tomu tak. Náš mlýn byl opravdu zborcen a zbyly jen kusy kamení a dřeva kolem.

- Jelikož je to už pár dnů po incidentu, jistě už musíte mít pár podezřelých. Napadl vás zatím někdo?

- Samozřejmě, že ano! Kdo by tuto hrůzu mohl jediný spáchat, než ten zrádce Kuliš! Je to na sto procent on, jelikož se choval opravdu ošklivě k nám a jeho vyhnání má pro nás pouze dobrý směr do budoucnosti. Je nemilosrdný a chladný, určitě se chtěl za vyhnání pomstít. To je vše, co jsme schopni o zborcení mlýna novinářům doposud říci.

- Tak vám přeji, ať se ten zrádce co nejdřív najde a dostane, co si zaslouží. Děkuji za rozhovor a přeji vám pouze dobý prospěch s farmou!

Toto by bylo pro naši reportáž vše, snad se dozvíme i další zajímavosti o Farmě zvířat a hlavně, jak incident dopadne. Pokud ano, dáme Vám o tom co nejdříve vědět!

Tereza Kadlecová, 9. A

Pan Jones se pokusil dostat svou farmu zpět, zvířata se ale statečně bránila

„Zdravím vás z nové Farmy zvířat tady v Anglii, kde se dnes stala nevidaná událost. Před několika týdny zde proběhla revoluce, zvířata svrhla z trůnu pana Jonese a začala sama hospodařit. Dnes se ale pan Jones snažil získat farmu zpátky, ale zvířata se statečně ubránila. A proto zde nyní mám soudruha Pištíka, dobrý den.“

„Dobrý den.“

„Soudruh Pištík je mluvčí prasat z farmy a poví nám něco málo o dění Bitvy u kravína. Kolik lidí na vás přišlo? Jak byli ozbrojeni?“

„Bylo jich tak okolo patnácti mužů. Běželi na nás s vidlemi a sekerami. Pan Jones, který běžel vepředu měl pušku.“

„Řekl jste, že Pan Jones měl pušku, nebáli jste se? Nevydělalo vás to?“

„Ano, trochu jsme se báli, ale čekali jsme to, byli jsme připraveni. Víte, soudružko, nesmíte se nechat zaslepit strachem, to by potom žádná revoluce nebyla.“

„Byl někdo zraněn?“

„Ano, bohužel jsme přišli o naši soudružku ovci a soudruh Kuliš byl poraněn. Oba dva jsme ocenili řádem Zvíře hrdina a ovci udělali majestátný pohřeb a zazpívali Zvířata Anglie. Bylo to velmi smutné, ale revoluce stojí za oběti pro konec otroctví zvířat.“

„Prozradíte nám, jak jste byli připraveni na útok? Jak to, že jste ho očekávali?“

„Něco málo nám prozradili holubi, kteří jsou důležitými soudruhy, tak jako každé zvíře. Soudruh Kuliš měl vymyšlený plán, nejprve nahnat protivníky do dvora a uvěznit je tu. Poté každé zvíře udělalo, co mohlo.“

„Děkuji za krátký rozhovor a přeji mnoho úspěchů s farmou, na shledanou.“

„Já také děkuji a nezapomeňte, čtyři nohy dobré, dvě nohy špatné. Na shledanou.“

Anna Klimešová, 9. A

Šel Boxer na salám?

Exkluzivní rozhovor s Pištíkem.

Na Farmě zvířat došlo před pár dny k pozdvižení kvůli odvozu koně Boxera řeznickým vozem. Boxer již zemřel, a tak se dnes, v době, kdy na farmě vládne smutek, setkávám s vepřem Pištíkem, abych se ho zeptal na několik otázek.

Dobrý den pane Pištíku, co byste nám řekl o úmrtí koně Boxera?

Dobrý den, soudruh Boxer zemřel v péči jednoho z nejlepších veterinářů v Anglii. U jeho smrti jsem byl přítomen já i náš Vůdce, soudruh Napoleon.

Když šlo o tak skvělého veterináře, proč tedy Boxer zemřel?

To se stává, soudruh Napoleon zaplatil tu nejlepší léčbu bez ohledu na cenu.

Na farmě se ovšem šíří zvěsti o tom, že byl Boxer odvezen ke koňskému řezníkovi.

To je úplný nesmysl, za to určitě může Kuliš. To on to rozšířil mezi ostatní.

Proč bylo tedy na voze, který Boxera odvážel, napsáno koňský řezník.

To je jednoduché, vůz dříve vlastnil koňský řezník, ale poté ho od něj koupil veterinář, a ještě ho nepřemaloval.

Proč myslíte, že tomu ostatní zvířata věřila?

Zvířata důvěřovala soudruhu Benjaminovi, který ovšem není příliš chytrý.

Chtěl byste něco dodat?

Snad jen Boxerova hesla: „Budu pracovat lépe a radostněji a soudruh Napoleon má vždycky pravdu.“

Jakub Kubů, 9. A

Šokující! Zvířata ubránila farmu

Stal jsem se svědkem šokujícího případu. Přináším vám očitě svědectví z jedné anglické farmy, kde nehospoďarí lidé, ale zvířata. Navíc jsem byl na místě události, která otrásla všemi farmáři v Anglii. Pan Jones, vlastník farmy, kterou si přisvojila zvířata, se pokusil se svými přáteli získat farmu zpět. Zvířata však farmu uhájila!

Nevídané! Všechna zvířata se semkla, aby mohla dále samostatně hospodařit bez lidí. Jak se později ukázalo, s útokem lidí počítala a dlouho a pečlivě se na něj připravovala. Zúčastnili se všichni, od holubů po koně. A nutno dodat, že lidé je nešetřili. Neváhali použít hole ani palné zbraně. Zdálo se, že jsou zvířata bez šance. Vyzbrojena pouze přirozenými zbraněmi, kopyty, paznehty, drápy, zobáky a výkaly, se pustila do nerovného boje. Díky své taktice a vytrvalosti dovedla bitvu do vítězného konce.

Jak jsem se dozvěděl přímo od důvěryhodného zdroje přímo z farmy, během bojů padla ovce, kterou zvířata obřadně a s velkými poctami pochovala. Její oběť však nebyla marná. Jak zdůraznil nad jejím hrobem kanec soudruh Kuliš, každé zvíře musí být připraveno položit život za svoji farmu. Ovci byl také in memoriam udělen řád Zvíře hrdina II. třídy. Na místě měla zůstat i jedna lidská oběť, ale jak se později ukázalo, mladík byl pouze omráčený.

A tak začala nová epocha této farmy. Po dlouhém diskutování se zvířata rozhodla dnešní vítězný den, 12. října, nazvat Bitvou u kravína a každoročně si tento triumf zvířat nad lidmi připomínat.

Adam Zemek, 9. A

Strhující bitva Farmy zvířat

12. října hned po sklizni se stala velká událost na Panské farmě, alias Farmě zvířat, která se zapsala do dějin s názvem Bitva u kravína. V čele lidí útočících na farmu byl pan Jones, který se společně s panem Frederickem, panem Pilkingtonem a jejich čeledíny snažil dobít svou farmu zpět. V čele zvířat byli Kuliš s Napoleonem.

Zvířata byla na útok lidí připravena, a proto když se lidé dostali blízko farmy, byla všechna na svých místech a připravena k boji. Kuliš zavelel a první vlna zvířat vyrazila proti lidem. Byli to holubi, kteří spustili kanonádu bobků. Mezitím z křoví vyrazily husy, které začaly štípat čeledíny, co jen mohly. To způsobilo mezi lidmi zmatek a paniku. Přesně to zvířata plánovala. Kuliš zavelel podruhé a Májka, Benjamin, ovce a Kuliš zaútočili proti lidem. Po chvíli boje Kuliš zavelel k ústupu, ten byl však jen jako léčka, aby se lidé dostali do dvora. Vše šlo přesně podle plánu zvířat a čeledíni se do areálu farmy dostali jako po másle. Zvířata, která čekala v záloze, se vrhla na čeledíny a sám Kuliš se jal útočit na pana Jonese. Ten však zdvihl pušku a vypálil. Kulka zasáhla jednu ovci a jen škrtla o Kulišova záda. Kuliš se bez váhání otočil a vyrazil Jonesovi pušku z ruky. Mezitím statný Boxer kopal do čeledínů a jednoho kopl do hlavy tak, že se svalil na zem a dlouho se nehnul.

Když to uviděli lidé, vzali nohy na ramena a nechali zvířata na pokoji. Zvířata vyhrála, ale neobešlo se to bez zranění a pár obětí. Nakonec si přeživší zvířata předala ocenění v podobě staré mosazné ozdoby pro koně.

Nela Hofbauerová, 9. A

Popis Olafa

Vybrala jsem si animovanou postavičku Olafa. Zním ho z filmu Ledové království, což je film mého dětství a měla jsem ho moc ráda.

Olaf je malý sněhulák s velkým úsměvem. Místo nosu má jako většina sněhuláků mrkev. Jako ruce mu slouží dvě větvičky a po celé délce těla má také kousky uhlí místo knoflíků.

Je to potrhlý bláznivý sněhulák. Má rád svého kamaráda Svena, což byl sob. Miloval slunce, ale je ze sněhu, takže si ho moc dopřát nemůže.

Olaf je známý tím, že se moc rád objímá. Je velmi kamarádský, takže se velmi rád seznamuje. Olaf také rád jí.

Jeho postava se mi moc líbí. Líbí se mi, jaký má humor a jeho povaha je naprosto skvělá. Je strašně roztomilý.

Laura Hillová, 6. B

Popis Olafa

Tuto postavu známe z animované pohádky Ledové království. Vybrala jsem si Olafa – je to takový sněhuláček.

Je to takový malý sněhuláček, který má velkou hlavu oproti jeho malému tělu. Je postaven ze 4 koulí, ta největší je nahoře. Je to hlava, uprostřed je malá a dole zase velká, zbývají ještě dvě malé koule jako nohy.

Obličej má usměvavý, nos jako mrkev, oči vykulené a 3 vlasy z větviček. Ruce má také z větviček. Na velké kouli dole má 2 uhlíky, na prostřední 1.

Je zábavný, srandovní a umí se rozložit a zase složit. Stále se usmívá, ten úsměv je vždy široký.

Rád si hrál se sněhem.

Myslím si, že je velmi zábavný a dokáže každého rozesmát, proto ho mám ráda.

Johana Štindlová, 6. B

Popis Olafa

Popisuji postavu jménem Olaf, se kterou jsem se setkala v pohádce Ledové království.

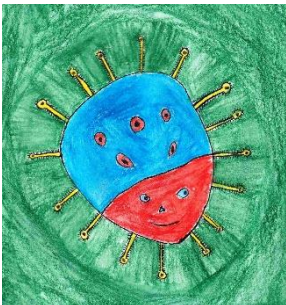
Olaf je sněhulák, takže je ze sněhu a jeho tělo se skládá z několika koulí. Na hlavě má místo nosu mrkev a má velké oči. Tři větve v hlavě slouží jako vlasy. V jeho velké puse jsou dva velké zuby. Místo rukou má dvě dlouhé a tenké větve. Na břiše vidíme tři uhlíky, které vypadají jako knoflíky.

Olaf je nezbedný a dost hyperaktivní. Má hodně rád léto a horko. Občas mívá chvíle, kdy je smutný.

Má hodně rád objímání. Hodně rád si hledá nové kamarády.

Olafa mám ráda, protože je velmi přátelský.

Ludmila Čapková, 6. B



Kryštof Fuchs, 6. B

Popis Olafa

Olaf je z pohádky Ledové království.

Olaf je sněhulák, který má ruce z klacíků, tři kamínky, častý úsměv, mrkev místo nosu a tři vlásky.

Rád zpívá, rád rozesmává ty smutné a má rád oběti. Rád se připojoval do her a hledal si kamarády.

Líbí se mi, protože krásně zpívá, vždy všechny rozesmává.

Daniel Bartušek, 6. B

Popis Olafa

Postava se jmenuje Olaf a známe ji z pohádky Ledové království.

Je postaven ze sněhu, je to sněhulák, má místo nosu mrkev, místo rukou větvičky, na hlavě má místo vlasů také větvičku a místo knoflíků kamínky.

Olaf je usměvavý, roznáší radost, baví ho dobrodružství.

Rád si hrál se sněhem. A měl rád Elsu a Annu.

Líbí se mi, protože je zábavný. A v pohádce je to asi moje nejoblíbenější postava.

Simona Bartlová, 6. B

Popis Olafa

Tato postava se jmenuje Olaf. Známe ji z pohádky Ledové království,

Je sněhulák, takže je ze sněhu. Vlasy má z klacíků. Má zajímavý tvar hlavy s černými očima a nosem jako mrkev. Má jeden zub. Jeho ruce jsou tvořeny z klacíků, uhlíky slouží jako knoflíky a nohy vypadají jako dvě kuličky.

Je splašený a rád poučuje a rád říká zajímavosti. Nerad taje, rád se objímal a dá si hrát s kamarády.

Olaf se mi líbí, protože je mluvící sněhulák.

Petr Jakeš, 6. B

Popis Olafa

Tato postava se jmenuje Olaf a známe ho z pohádky Ledové království.

Olaf je sněhulák, tudíž je ze sněhu. Má nos z mrkve, oči z uhlí, ruce z klacíků a nožky ze sněhu. Místo knoflíků najdeme také uhlíky.

Olaf má rád vřelá objetí. Dělá sněhové koule a rád jezdil na saních.

Olafa mám ráda, protože je roztomilý.

Diana Karla Piontková, 6. B



Johana Štindlová, 6. B

Teodor

Teodor je můj malý bratr, kterému je jeden rok. Učí se chodit a občas si pro sebe jen tak žvatlá.

Teodor je malý roztomilá s malýma nožičkama a ručičkama. Má roztomilých šest zubů a hodně vlasů. Jeho oči na nás září modrou barvou.

Umí velmi rychle lézt a velice dobře silně křičet a plakat. Rád si hraje s jakoukoli hračkou, ale nejraději má autíčka. Má rád vodu a když se koupe, cáká vodu všude kolem sebe, až je potopa v celém domě.

Líbí se mu, pokud si s ním někdo hraje. Rád boří různé stavby, které někdo postaví. Když však přijde někdo cizí, bojí se ho.

Já ho mám moc rád, protože je roztomilý a je s ním zábava. Když je unavený, hezky se ke každému tulí.

Kryštof Fuchs, 6. B

Pipi Dlouhá punčocha

Tato postava se jmenuje Pipi Dlouhá punčocha. Pipi můžeme vidět v televizi. Je to moc hezká pohádka.

Je to malá dívka, s hezkýma modrýma očima a dlouhými vlásy. Každý den má na sobě copánky. Nosí krásné šaty, černé boty a proužkované ponožky.

Ráda jezdí na koni. Má u sebe malou hnědou opičku. Každý den chodila cen s Aničkou a Tomíkem. Měla je moc ráda. Bydlela sama s koníkem a opičkou. Každé ráno za Pipi chodili Anička a Tomík a pak šli do školy. Pipi Dlouhá punčocha je hezká, milá dívka, která všem pomůže.

Ráda chodí ven s Aničkou a Tomíkem a cestuje s nimi. Jezdí na koni, hodně ráda chodí do obchodu pro bonbóny.

Líbilo se mi to, protože to bylo srandovní a bylo to hezky vymyšlené. Pipi byla celkově velmi srandovní dívka.

Helena Macáková, 6. B

Harry Potter

Moje oblíbená postava je Harry Potter. Harry Potter bydlí u svých příbuzných Dursleyových. Jeho příbuzní byli mudlové a Harry je čaroděj. Nevěděl o tom do cvhíle, než mu přišel dopis z Bradavic.

Harry má kulaté brýle a jeho hnědočerné vlasy jsou krátké. Má ještě modré oči a na čele jizvu ve tvaru blesku, kterou mu způsobil Lord Voldemort.

Harry je obětavý, pomáhá kamarádům v nouzi. Je bystrý, chytrý a zvědavý. Nerad přiznává svou chybu. Má odvážnou povahu, ale je skromný. Občas porušuje školní řád.

Jeho oblíbeným koníčkem je famfrpál. Při něm se musí létat na koštěti, což Harryho také baví. Je velmi rád se svými přáteli, Ronem a Hermionou, a s nimi podniká dobrodružné výpravy.

Harry je moc milý chlapec a dobrý kamarád. Má více dobrých vlastností než špatných. Pro svoji povahu je mi moc sympatický.

Vojtěch Němec, 6. B

Locika

Locika je postava princezny z animované pohádky Na vlásku. Je to velmi mladá a talentovaná dívka. Známa je svými překrásnými dlouhými vlasy.

Co si pamatují, Locika měla moc hezké, veliké, zelené oči. Na tváři nosila skoro pořád úsměv. Nejčastěji nosila fialové šaty. Její dlouhatánské blondaté vlasy jí snad každá malá dívka mohla jedinečně závidět. Vlasy nosila většinou rozpuštěné, ale někdy si pletla i copy nebo si je zdobila květinami.

Princezna Locika byla velmi srdečná a milá. Všem rozdávala lásku a bavila lidi. Měla dost humoru a dokázala si ze sebe udělat srandu. Uměla ale být i smutná, hlavně když jí její nevlastní matka vychovávala celý život zavřenou ve vysoké věži úplně oddělenou od okolního světa. Než poprvé utekla, ano jí to, jak žila, nevadilo, protože nic jiného neznala.

Mezi její záliby patřilo například malování. Byla velmi talentovaná. Bavilo ji ale také zpívat, tancovat, číst knihy nebo vařit a péct. Měla moc ráda dobrodružství.

Postavu Lociky jsem hrozně zbožňovala, když jsem byla malá. Brala jsem ji jako svůj vzor a chtěla jsem být jako ona. Moc jsem jí záviděla její vlasy a vždy jsem si přála vypadat jako ona.

Laura Hillová, 6. B

Spiderman

S postavou Spidermana se můžeme seznámit ve filmech i knihách.

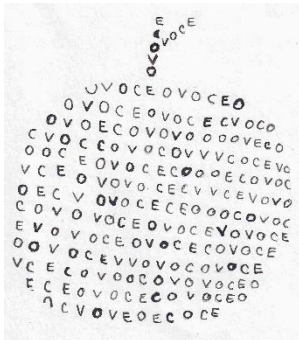
Je to malý chlapec, kterého kouzl pavouk. Po několika dnech zjistil, že je velmi silný, může vystřelovat velmi silné pavučiny, lézt po stěnách a dokáže poznat, když se blíží nebezpečí.

Spiderman je hodný chlapec, který ještě není plnoletý. Chodí ještě do školy a je upovídaný. Má černohnědé vlasy. Protože nechce, aby se vědělo, že je Spiderman, nosí červený oblek s černými pruhy. Když mu zemřeli rodiče, přestěhoval se ke své tetě, která se o něj stará.

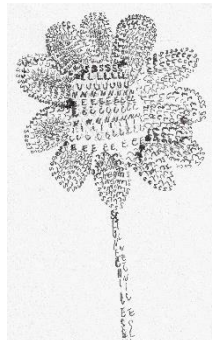
Rád si hraje se stavebnicemi a zabývá se elektronikou. Velice ho baví bojovat proti zločinu, ale není rád, když s ním bojovat nemůže.

Můj názor na postavu je takový, že Spiderman je hodně bojovný chlapec, který se nevzdává a každému by rád pomohl. Ve škole se dobře učí, je velmi chytrý. Také má kamaráda, který mu se vším pomůže.

Michal Šustr, 6. B



Anna Klimešová, 9. A



Ema Ingvortová, 9. A

Jaro

Jaro je tu zas
a už támhle roste klas.
A vedle něj kytička,
v jezírku plave rybička.

Na stromě ptácci zpívají,
pod ním si kluci hrají.
Do všech stran sluníčko svítí,
na mýtině v lese roste kvítí.
Kryštof Čaniga, 7. A

Jaro

Dlouhý čas zima byla,
teď se vše k životu hledá.
Tak už ven z pod peřiny
a hurá, do teplé krajiny.

Kytky rozkvétají,
stromy plody dávají.
Zvířata mladý mají,
ptácci si ptáčím zpěvem vyprávějí.
Matěj Lonsmín, 7. B

Jaro

Cítím, jak se jaro blíží,
cítím jeho moc až sem,
vidím, jak se lidé na svět smějí
a přidávám se rád k nim.

Toto období má každý rád,
není zima ani chlad.
Velikonoce pomalu se blíží,
ptácci zpívat začínají
a já to vidím rád.

Vajíčka se barvit začínají,
pampelišky rozkvétají.
Děti věnečky si zaplétají
a já se k nim vždy přidám rád.
Lucie Holzerová, 7. B

Jaro

Letos byla velká zima,
snad vás nepostihla velká rýma.
Letos kvůli koruně,
nebyli jsme ve škole.

Tak už zase do školy,
dodělávat úkoly.
Zažili jsme spoustu zimy,
ale teď už ven z pod peřiny.

Již se jaro probouzí,
zima se už neprodlouží.
Teď je léta čas,
prázdniny volají nás.
*Hana Schwarzová,
Charlotte Novotná, 7. B*

Jaro

Jaro je nejkrásnější období v roce. Všechno rozkvétá do krásy a rodí se mláďátka. Počasí je velmi příjemné, není horko ani zima. Děti si hrají venku a těší se na Velikonoce. O Velikonocích je rozhodně o zábavu postaráno. Chlapci chodí koledovat a dívky jim na oplátku dávají barvená vajíčka. Peče se beránek, mazanec, velikonoční sekanina. Všichni mají skvělou náladu a užívají si rozkvět jara.

Tereza Marešová, 7. B

Okouzlení

Když jsem šel ven,
uviděl jsem krásný květ.
Šafrán to byl,
který jsem objevil.
Po chvíli pravil,
že v zimě ještě nebyl.
Jako ptáci, kteří odletěli
a na jaře zase přiletěli.

Martina Kúsová, 7. B

Jaro

Sluníčko se usmívá,
travička se zalévá.
Děti věnečky pletou,
z pampelišek, které právě kvetou.

Mamka peče beránka,
taťka volá zvířátka.
Pejsek běhá po zahradě,
děda je zas v obchodě

*Tereza Vazačová,
Simona Huspeková, 7. B*

Velikonoce

S maminkou pečú beránka,
s tatínkem pomlázku pletu
a se sourozenci se tomu směju.

Krokusy a pampelišky vykvétají tady taky,
spousta dalších kytiček
je vidět na spoustě lidských tělíček.

Trička, šaty s květinami
velkou módou jsou,
každému se líbí nosit
oblečení na léto.

Lucie Holzerová, 7. B

Jaro

Jaro, jaro, jaro,
už je tady jaro,
rozkvetly květiny,
sedmikrásky, sněženky.

Lidé běží na zahrady,
oblékat se do nálady.
Zvířátka vychází z domků
a já sedím v koutku,
pozoruji louku.

*Natálie Talafousová,
Bára Kýčková 7. B*



Matěj Pernikář, 4. B



Ondřej Lukáš, 6. A



Ludmila Gebeltová, 4. B

Všude dobře, doma nejlépe

Toto slovní přísloví velmi dobře vystihuje mou osobu. Já osobně jsem velice rád doma. Mám tam pocit bezpečí, jistotu toho, že mě nebude nikdo soudit.

Myslím si, že pro mnoho lidí je domov jedno z nejlepších míst na světě. Hledají zde klid a odpočinek. Je to místo, kde mohou dělat prakticky cokoli. Také je to pro ně místo bezpečí, kde se mohou schovat před světem. Avšak naopak i pro mnoho lidí je domov nepřijemná věc, kde se necítí dobře, a proto tráví většinu času mimo něj.

Další věc, kterou by bylo vhodné podotknout, je, že v některých městech či státech zuří občanská válka a lidé jsou nuceni opouštět své domovy a utíkají z nich pryč. A i když s tím nemám zkušenosti, protože jsem se ani nikdy nestěhoval, myslím si, že pro některé lidi není vůbec lehké se s touto situací vyrovnat, a pak se adaptovat v novém domově. Někdy se to nepodaří vůbec. Důvodem může být jiná barva kůže, jiné náboženství, neznalost řeči, a to jsou důvody, proč svůj nový nebo náhradní domov mohou nemít rádi, možná až nenávidět.

Při přemýšlení o domově jsem si uvědomil, jak těžký život musí mít „lidé bez domova“. Lidé, kteří ztratili nebo prohráli svůj dům nebo nebyli schopni si ho udržet. Těmto lidem je nabízena pomoc v azylových domech, kde mohou přespát, najíst se a napít. Mě osobně je těchto lidí líto a nedokážu si představit žít venku na ulici a nemít kde bydlet.

Co napsat nakonec? Jsou lidé, kteří domov milují, nenávidí ho anebo ho bohužel ani nemají. Proto jsem rád, že ho mám a doufám, že to tak bude i nadále.

Tomáš Hrubý, 9. A

Drazí přítomní, vážení učitelé, milí spolužáci,

padl na mě tento neblahý úkol, abychom se spolu tak nějak důstojně rozloučili. Víím, že to s námi nebylo vždy lehké. Utrpěla nejedna učitelská nervová soustava, nejedna žákovská kniha byla poctěna různorodými poznámkami, například za žvýkání, běhání, či rozbíjení oken – „Mikuláši, koukám na tebe.“

I když jsme si všichni prošli mnoha útrapami, zažili jsme spolu mnoho dobrého. Povedlo se nám vyhrát zimní turnaj. Podívali jsme se do pražského rozhlasu, kde jsme dělali i rozhovor. Stopy na některých z nás zanechala návštěva Osvětlení a mnoho dalších skvělých zážitků.

Tím bychom chtěli všem učitelům, kteří nás zde celá ta léta provázeli, poděkovat za pevné nervy, trpělivost, obětavost, ale i přisnost. „Holky, nebulte.“ A už bych to ukončila, nebo se také rozbřečím. Děkuji.

Nela Hofbauerová, 9. A



Adriana Velasco Huerta, 5. B



Barbora Černá, 5. B

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Iva Davidová

Barde Magdalena
Bauer Tobias
Bryč Martin
Burešová Kateřina
Čapek Ondřej
Gebelt Pavel
Hofbauerová Nela
Hrubý Tomáš
Hyka Tadeáš
Ingvortová Ema
Janáková Dominika
Ježková Barbora
Kadlecová Andrea
Kadlecová Tereza
Klimešová Anna
Kubů Jakub
Malík Jakub
Matoušková Adéla
Nečil Ondřej
Novotný Kryštof
Paleček Mikuláš
Pekárková Kateřina
Tomsová Anna
Turek Matěj
Urbanová Diana
Zemek Adam



Ella Štekleinová, 5. B

9. B

Mgr. Miroslava Havířová

Bísek Tomáš
Fenclová Irena
Fiala Martin
Figura Jan
Kadlec Tomáš
Kýčková Terezie
Legdan Christian
Lévayová Sandra
Mareš Josef
Mrázová Sára
Pešťák David
Postl Matyáš
Ramža Jakub
Sáček Vojtěch
Sandul Mykhailo
Skalkošová Natálie
Souček Petr
Šindelář David
van Heusden Anežka Eline
Vokatý Ondřej
Vokatý Vojtěch
Vyshnevskia Mariia



Aneta Chromá, 4. A



Michaela Valíčková, 4. A

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Monika Candrová, Mgr. Markéta Coufalová,
Mgr. Sylva Děkanová, Mgr. Jarmila Dřínková, Mgr. Miroslava Havířová, Petra
Láfová, Mgr. Michala Pichová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Jitka Šimková,
Mgr. Hana Tichá

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Sylva Děkanová, Mgr. Stanislava Kaloušová,
Mgr. Hana Lávičková, Mgr. Kristýna Marková, Mgr. Mgr. Michala Pichová,
Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Hana Tichá

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v červnu 2021